SAMANTHA LYNNE

O veche iubire

Volumul 2

Traducerea și adaptarea în limba română de

CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

Capitolul 1

Merrin se simți de parcă i s-ar fi oprit inima. îl privi lung pe sub pleoapele încă grele de dorință, apoi își întoarse capul într-o parte, scârbită de triumful lui arogant.

Întreaga ei ființă țipa din cauza revoltei, tânjind să fie dominată din nou de el, dar mândria rece și dură îi veni în ajutor. Închizând ochii, șopti :

– Ești mulțumit acum, că m-ai făcut din nou să sufăr ? Ești încântat ?

Vocea lui răsună foarte calmă, dar ea îi sesiză acea inflexiune răgușită din glas. Oricât de mult s-ar fi controlat, încă o mai dorea.

– Nu, nu sunt, recunoscu el coborând din pat. Aș vrea să stau cu tine până mă voi sătura de ima-

ginea ta, de parfumul și de senzația atingerii tale. Însă, oricât de incredibil ar putea să pară unei persoane ca tine, mă descurc și fără.

Un foșnet ușor îi arătă lui Merrin că el începuse să se îmbrace. Deodată, cu duritate, îi spuse :

– Acoperă-te, pentru Dumnezeu !

– De ce ? îl întrebă ea încet.

Merrin își ridică pleoapele cât să-i poată vedea încordarea de pe chipul dur. O privea, neputându-și controla alunecarea privirii de-a lungul corpului ei, pometii obrajilor fiindu-i înroșiți de tensiune. Ea îi simți dorința pasionată, nevoia urgentă de a-și potoli pasiunea în frumusețea corpului ei. O furie rece puse stăpânire pe ea. Încet, își încheie cămașa de noapte.

– Te lupți cumva cu tine însuți ? îl întrebă ea ironic. *Bietul de el.* N-ar trebui să mai începi lucruri pe care nu ești pregătit să le sfârșești, adăugă ea, accentuând batjocura. Noapte bună, Blase, îi spuse ea absentă.

Era mândră de sine că reușise să-și ascundă atât de repede deziluzia care pusese stăpânire pe ea. Mai târziu va urma răzbunarea, însă, deocamdată, ea ieșise triumfătoare, ca și cum ar fi smuls de la el controlul situației.

Se ridică din pat și, împreunându-și mâinile la spate, îl privi sfidătoare. Îl urmări apropiindu-se de ea, mare, puternic și extrem de periculos, cu mâinile încordate ca și cum ar fi vrut s-o sugrume. În ochii lui se citea o furie oarbă, o linie albă îi înconjura gura. Batjocura ei îi distrusese autocontrolul. Aproape că făcu un pas înapoi, dar un instinct mai puternic decât furia o făcu să rămână pe loc, cu capul ridicat într-o poziție mândră, în timp ce-și simțea oasele străbătute de o teroare, ca argintul viu.

El arăta ca odinioară, când Terry îi spusese acele minciuni, ca și cum ar fi dorit s-o omoare. Sângele începu să pulseze în urechile lui Merrin pe măsură ce mâinile lui se strângeau în jurul gâtului ei. Fără prea multe emoții, Merrin gândi că totul ar putea semăna cu sfârșitul unei tragedii antice, ea să fie omorâtă de iubitul său.

– Ți-e frică, Merrin ?

Ea scutură din cap.

– Nu.

El crescu ușor presiunea mâinilor.

– Mă mir cum de nu te-a omorât nimeni până acum. Soțul tău... a încercat și el, nu-i așa ? Ce i-ai făcut, Merrin ? Te-ai purtat ca o ticăloasă, ca de

obicei ? Bietul băiat. Păcat că nu ne-am întâlnit înainte de a intra cu mașina în acel râu. Aș fi putut să-i spun că nu meriți să se sinucidă pentru tine.

Ochii ei se dilatară de oroare.

– Ce... De unde știi ? șopti ea, extrem de palidă. Blase... de unde știi lucrurile astea ?

El zâmbi, iar sângele ei se răci brusc.

– Știu, spuse el încet, eliberându-i gâtul ca și cum atingerea pielii ei l-ar fi contaminat. Știu totul despre tine, Merrin. Totul.

El o văzu cum înghite în sec, încercând cu disperare să se calmeze. Remușcările care o încercau de fiecare dată când se gândea la Paul o făcură să se clatine. Ametită, se așeză pe marginea patului.

Era foarte liniște. Probabil că ceilalți se culcaseră de mult, pentru că era acea atmosferă nemișcată pe care o simți atunci când ești singurul om treaz din casă. Merrin simțea privirea lui Blase, simțea tensiunea dintre ei și știu că de data asta el învinsese. Dar refuză să se dea bătută, luptându-se să-și regăsească echilibrul, forțându-și respirația sacadată să se calmeze, așteptând până ce culoarea îi reveni pe chip înainte de a-l privi.

Blase zâmbea din nou încet, amenințător.

– Ești cumva îngrijorată, Merrin ?

Pe un ton complet lipsit de emoție, ea îi dădu replica :

– Nu. N-am nimic de ascuns.

– Chiar așa ? mormăi el, urmărindu-i cu insolență liniile corpului, ceea ce o făcu să-i revină culoarea în obraji. Însă nu mi-ai răspuns la acea întrebare, draga mea. Tot mai crezi că nu faci aceeași greșeală de două ori ?

Ar fi vrut să se ridice și să-l dea afară din camera ei, pentru că se simțea prea obosită ca să se lupte cu el. Și prea vulnerabilă, cum stătea pe pat jos, el privind-o de sus.

– Nu știu de ce tot vrei să subliniezi faptul că te consider atrăgător din punct de vedere fizic, îi răspunse ea, rostind cuvintele pe un ton batjocoritor. Chiar dacă ai fost primul bărbat în ceea ce mă privește, nu ești singurul bărbat din viața mea. Și mă dorești, chiar dacă negi acest lucru ca un ipocrit. Privi în sus spre el, întâlni sfidarea lui rece și o susținu fără să clipească. în definitiv, sfârși ea pe un ton mieros, pun pariu că ai făcut dragoste cu o mulțime de femei în acești ultimi șase ani. Le disprețuiești pe toate femeile care te iubesc ? De ce mă tratezi de parcă ți-ai murdări mâinile ?

– Este o rugăminte să primești mai mult sau este o întrebare retorică ?

Un drăcușor o făcu să zâmbească leneș când rosti :

– Nu vei ști niciodată. îl măsură din cap până-n picioare, ca și cum n-ar fi interesat-o decât din punct de vedere fizic. Nu mă îndoiesc că acum ești un iubit și mai bun decât ai fost cu șase ani în urmă. Probabil că am avea o aventură foarte satisfăcătoare, zise ea ridicându-și genele și zâmbindu-i cu o hotărâre rece, chiar dacă inima o durea îngrozitor. Ar crea însă o mulțime de complicații, sfârși ea ușor.

– Și tu n-ai nevoie de complicații.

Vocea lui era rece, ascunzându-și foarte eficient emoțiile sub masca afișată. Și el reușise să-și recapete autocontrolul. Continuau să fie rivali, încă prinși într-o luptă pe viață și pe moarte, fiecare încercând să-și distrugă adversarul și ascunzându-și, în același timp, emoțiile sub o mască sofisticată.

– Câtă dreptate ai !

Urmă un moment de tăcere, apoi se auzi strigătul unei păsări de noapte. Merrin întoarse capul pentru ca Blase să nu-i mai vadă expresia de pe față.

– Merrin.

Numele ei căzu parcă în mijlocul tensiunii dintre ei. Ea se uită în sus, văzu ceva ce semăna a durere crispând trăsăturile lui frumoase și dure. Ochii i se desprinseră de ai lui. O melancolie dureroasă îi întuneca, însă ea, cu un efort, își ridică bărbia. Trecuseră prea mulți ani, prea multe lucruri se petrecuseră pentru a mai putea deveni prieteni. Întotdeauna, undeva, în mintea ei va rămâne amintirea cruzimii lui... și moartea lui Paul, ca o poartă ce bloca drumul înapoi. Oftând, își împreună mâinile în poală și spuse cu jumătate de glas :

– Ce vrei ? Sunt foarte obosită.

– Uită-te la mine.

Era un ordin, acest lucru stârnind revolta în ea. Se ridică în picioare, aruncându-și pe spate buclele și-l privi în ochi, căutând o urmă cât de mică a iubitului care odinioară îi ținuse în palmă inima. Nu văzu nimic de acest fel, veselia și nebunia tinereții dispăruseră în vârtejul dureros al anilor.

– Ce vrei ? repetă ea încet, cuvintele căzând grele.

N-o mai interesa să-și ascundă emoțiile de el. Nu mai avea nici o importanță acum; merseseră prea departe, ca să mai pretindă că sunt altcineva.

– Pe tine, spuse el, în glasul lui simțindu-se doar dorința.

– Dar nu mă vei avea.

– Nu. El zâmbi, iar răceala și lipsa umorului din atitudinea lui o înfricoșară. N-aș vrea să te am drept cel mai cumplit dușman al meu.

– Ei bine, cel puțin știm unde am ajuns. Ți-ai demonstrat punctul de vedere, așa cum este acesta. Fizic, îmi pari extrem de atractiv. Își ridică mândră capul. Sper să-ți petreci restul nopții amintindu-ți exact cât de mult ! Acum, ești amabil? Sunt obosită și vreau să dorm.

Nota imperioasă din vocea ei îl făcu să se înroșească de furie, ca și cum i-ar fi atins un punct sensibil.

– Nu-mi vorbi pe acest ton ! mârâi el.

– Oh, Doamne !

Frustrarea îi făcu tonul acut și-n adâncul ochilor ei străluciră flăcări verzi.

– Pleacă odată, Blase. Te-ai distrat destul, acum lasă-mă în pace.

Probabil că îngrijorarea apăru de sub revolta ei momentană, satisfăcându-i nevoia de dominare. Gura lui căpătă o linie senzuală și crudă, în timp ce cu o mână îi mângâie sânii; în atingerea

degetelor lui se simțea doar dorința pură și lipsa respectului, dorind doar s-o umilească. Merrin se albi, închizând ochii în semn de protest, ținându-se dreaptă, în ciuda dorinței de a se arunca pe pat și a plânge până i-ar fi secat lacrimile.

– Nici o remarcă isteață ? o întrebă Blase încet.

– Nu. Nici una.

– Așadar, acum știm amândoi, rosti el eliptic. Se întoarse și porni spre ușă, desfăcându-și butonii de la cămașă, ca și cum singurul lucru la care se mai gândea era să se pregătească de culcare.

Merrin îl privi, apreciindu-i umerii largi, silueta puternică și jocul mușchilor sub cămașă. O putere controlată; totuși, în ciuda faptului că era atât de mare, aproape un gigant, se mișca cu agilitate și grație. În același timp, exista și acea aură de autoritate, acea incisivă, tăioasă strălucire mentală care-i controla magnetismul fizic. *Control*, gândi ea răutăcioasă; își putea controla chiar și dorința, prin forța voinței. Se luptase și reușise să-și recapete sănătatea psihică după pasiunea care-l făcuse aproape să clacheze în agonia dorinței pentru ea. Oh, da, indiferent ce-i lipsea lui Blase Stanhope, lucruri minore, ca încrederea, compasi-

unea, toleranța, acestea erau înlocuite cu succes de acest minunat autocontrol. Pe măsură ce lacrimile începuseră să i se prelingă pe obraji, se gândi la Coralie : va avea nevoie de mult noroc dacă se va mărita cu el !

Un lucru îi demonstrase clar această seară, anume că nu era îndrăgostit de această fată. Ținea la ea, într-adevăr, posibil era atras de ea – care bărbat n-ar fi fost, era extraordinar de frumoasă ! Dar, indiferent de câtă stăpânire de sine avea, demonstrase că nu poate ascunde faptul că încă mai simțea ceva pentru Merrin, fiind ca un fel de boală în sângele lui, neputând să scape de ea. Îi putea rezista, dar încă o mai dorea cu acea foame primitivă, lipsită de rațiune, care o înfricoșa atât de mult pentru că recunoștea în sine aceeași dorință.

În mod surprinzător, adormi destul de repede, deși era neliniștită; chiar zâmbea când aluneca în somn, gândindu-se că Ellis sperase ca, aducând-o din nou la Blackrocks, o va ajuta să-și exorcizeze fantomele trecutului. Acum toate acestea căpătaseră o tentă ironic-amăruie. Fantomele ei refuzau să moară.

Bineînțeles, a doua zi dimineața situația nu mai părea atât de dramatică. Era o zi frumoasă de

toamnă, caldă și senină, dar se părea că existau șanse de ploaie mai târziu. Merrin se sculă devreme, se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou, încălță adidașii și porni să alerge până jos în lagună și înapoi, sperând ca exercițiul fizic să-i limpezească mintea.

Și reuși, deși inima îi făcu figuri când trecu pe lângă piscină. Era ocupată. Speră răutăcioasă că și Blase se trezise cu o durere de cap îngrozitoare; reuși să treacă pe lângă el, fără s-o observe. Cum apa piscinei era încălzită de o instalație solară amplasată pe acoperișul cabanei, Blase putea înota tot timpul anului. Înotul, partidele de squash și călăria îl țineau într-o formă fizică perfectă.

Își mușcă buza când își aminti că el o învățase să joase squash. Încă îi mai plăcea jocul, era o membră fidelă a clubului de acasă și se menținea în formă alergând în jurul terenului enorm de sport al liceului local. De ani de zile nu mai călărise.

Avusese calul ei, o iapă care se numea Korero, mică și neagră, cu galop elegant și o forță surprinzătoare. Acum se întreba ce se întâmplase cu ea. Din punct de vedere legal, era a lui Blase, așa

că, fără îndoială, scăpase de ea; în orice caz, nu mai era în grajdul mare. Acela fusese primul loc pe care Merrin mersese să-l revadă, a doua zi după ce venise.

La micul dejun evită să i se adreseze direct lui Blase. N-a fost prea dificil pentru că, atunci când a venit ea la masă, el aproape că terminase.

Și așa s-a mai rezolvat o problemă, gândi ea, îndreptându-se spre refugiul ei, micul birou. Ellis înaintase mult cu romanul; ea bătea calmă la mașină, abia conștientă de vocea lui plăcută din dictafon sau de timpul care se scurgea când lucra. Era atât de adâncită în activitatea ei, încât abia când cineva închise dictafonul deveni conștientă că nu-i singură în cameră.

– Ei, Erana ! exclamă ea când o văzu pe secretara lui Blase întinzându-i o cană de cafea. Nu-mi spune că-i deja ora ceaiului.

– Nimeni nu s-ar putea plânge de lipsă de devotament în muncă, rosti Erana sec. Cum merge?

– Păi, a înaintat mult cu cartea. Acțiunea se petrece în ținutul ăsta !

– Am să cumpăr un exemplar când se va tipări. Bem aici cafeaua sau ieșim pe terasă ?

Își făcuseră un obicei din a-și bea împreună dimineața cafeaua și după-amiaza ceaiul, vorbind despre ce se mai petrecuse în ultimii ani. La început, Erana fusese precaută, atentă să nu atingă nici unul dintre subiectele controversate, apoi revenise la modul ei obișnuit de a fi.

Acum, stând la soare, Merrin se întrebă cam cât se cunoștea din ce fusese odată între ea și Blase. Noaptea trecută o auzise, din întâmplare, pe Coralie spunând ceva care lăsase să se înțeleagă că știa despre faptul că fuseseră iubiți, iar reținerea Eranei s-ar putea datora aceleiași cauze.

O tentă roz îi coloră obrajii. Ascultând bâzâitul albinelor pe deasupra tufelor parfumate de rozmarin, o întrebă :

– Ce s-a întâmplat cu calul meu, Korero ? Am observat că nu mai este aici.

Urmă o tăcere ciudat de tensionată înainte ca Erana să-i răspundă pe un ton plat.

– Oh, a dat-o Blase, cu ani în urmă. Nu mai avea cine s-o călărească.

– Cu câți ani în urmă ?

Urmă altă tăcere. Ochii Eranei rămăseseră fixați pe o tufă de liliac.

– Cam la trei luni după ce ai plecat tu, cred, murmură ea.

Ceva scăpără în mintea lui Merrin.

– Și cam tot atunci a înlocuit și casa în care am stat eu cu părinții mei, nu ? o întrebă ea încet.

– Da, cam tot pe atunci.

– Și a redecorat biroul și dormitorul meu.

– Așa este.

Și a vândut barca, a modificat piscina, pentru că am făcut dragoste în căsuța de lângă piscină și pe Tokouru și în dormitorul meu. Soarele îi încălzea fața, dar ei îi era frig, avea pielea zgribulită din cauza șocului. Cât de mult o urâse, dacă șterse atât de sistematic orice urmă a existenței ei în Blackrocks. Nu-i de mirare că oamenii au presupus că între ei doi existase mult mai mult decât lăsaseră să se vadă la suprafață ! Conștientă de privirea rapidă pe care i-o aruncă Erana, Merrin forță un zâmbet.

– Asta seamănă a curățenie, observă ea calm.

– Mda.

Era evident că Erana murea de curiozitate, la fel de evident fiind și faptul că nu va da glas întrebărilor. Acțiunile lui Blase demonstraseră numai că nu voia ca ceva să-i amintească de ea

nimic. Nimeni nu putea ști cu siguranță de ce, la fel cum nimeni nu știa de ce plecase ea. Cu excepția Moirei Fieldgate, care era omul de încredere al lui Hope și-i dăduse clar de înțeles de partea cui era.

Erana oftă, își aprinse o țigară și privi fumul acesteia cu ochii mijiți.

– Toți am cam fost surprinși când te-ai întors împreună cu domnul Kimber.

– Și eu la fel.

– Totuși, poate că a fost o idee bună. Erana se înroși ușor când rosti aceste cuvinte, dar continuă: Cred că a te întoarce de unde ai plecat, ca să-ți găsești rădăcinile, este o modalitate de a descoperi cine ești. Dacă nu te poți hotărî ce trebuie să faci în continuare.

– Sunt chiar fericită cu ce fac acum, îi spuse Merrin, rezemându-și capul de spătarul șezlongului și închizând ochii.

– Fiind doar secretară ?

– Doar secretară.

– Ah ! După o pauză, Erana continuă : Credeam că... ei bine, speram ca tu și domnul Kimber să aveți de gând să vă căsătoriți.

Merrin făcu ochii mari.

– *Ce ?*

– Păi, el este foarte protector cu tine. Moira mi-a spus că nu te pierde deloc din ochi. Speră că este adevărat. Vocea Eranei ezită, adăugând apoi grăbită. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu trebuie, dar toți știu că ai suferit mult în acești ani, moartea soțului tău și tot restul. Toți sperăm ca tu și domnul Kimber să rămâneți împreună.

– Nu, mă tem că așa ceva nu-i cu putință. Ellis și cu mine suntem prieteni foarte buni, dar asta-i tot. Merrin zâmbi. Ne lipsește acea scânteie, adăugă ea. Este cel mai drăguț și bun bărbat pe care l-am întâlnit, însă, deși îl iubesc, nu sunt îndrăgostită de el.

Erana mai trase o dată din țigară, se strâmbă și o aruncă.

– Încerc să mă las, explică ea nu pentru prima oară. Păcat. Mă refer la tine și la Ellis. Pare un tip de treabă. Toți îl plac.

– Nu poți iubi la comandă, zise Merrin ridicând din umeri.

– Ah, nu-i așa ? Dacă am putea proceda astfel, aș fi îndrăgostită de Blase și el de mine.

Merrin râse, refuzând să admită cât de aproape de dorința ei venise gluma Eranei.

– Și să-l lași pe bietul Rui singur și lefter ?

– Oh, nu, i-aș comanda și lui o soțioară bogată.

Când Erana începu să râdă, râse din tot sufletul, aducându-i și lui Merrin buna dispoziție.

– Ești drăguță, spuse ea veselă și puse jos lângă șezlong cana goală.

– Voi două v-ați terminat toată treaba ?

Vocea rece a lui Blase avu efectul unui duș rece, făcându-le pe amândouă să sară în picioare. După ce aruncă o privire consternată peste umăr, Erana spuse veselă :

– În regulă, Blase, este ceva ce trebuie să te întreb despre acest articol pe care-l scrii. Îmi poți acorda un minut ?

– Sigur.

După acea primă privire rece și tăioasă, nu o mai privi pe Merrin, dar ea îl simți că este perfect conștient de prezența ei. Acest mic incident servi la pregătirea scenei din următoarele zile. Blase o ignoră cât putu mai mult, vorbindu-i doar când îl obligau bunele maniere și întotdeauna cu o atitudine distantă. Era evident că o disprețuia.

Emoțiile lui Merrin erau mai greu de înțeles. Atingerile lui îi făcuse să revină la viață toate dorințele pe care reușise să și le suprime în ultimii

ani; se trezi amintindu-și de momentele când făcuseră dragoste, de prospețimea și frumusețea dorințelor reciproce, de tandrețea lui și de pasiunea pe care ea i-o trezea atât de ușor.

Fiecare zi deveni o tortură pentru ea, plină de amintiri pe care nu și le mai putea controla. Doar când muncea, și slavă Domnului, avea mult de muncă, era liberă.

– Nu mănânci destul, îi spuse Ellis într-o dimineață la micul dejun. Nu poți trăi numai cu cafea. Ai alergat și în această dimineață?

– Da.

Conștientă de prezența Moirei Fieldgate, Merrin luă o felie de pâine prăjită și întinse gem pe ea.

– Am fost până la plantația de pini. A fost minunat, aerul proaspăt și răcoros, cerul senin.

Ellis privi tânjind ceainicul gol.

– Tu și cu Blase ați face o pereche foarte potrivită – amândoi sunteți maniaci în ceea ce privește exercițiile fizice. Doar că el înoată, iar tu alergi.

– Ați mai dori niște ceai ? răsună glasul aproape dur al Moirei.

Ellis o privi consternat.

– Da, mulțumesc.

Așteptă până când ea ieși din cameră, după care o întrebă pe Merrin cu glas scăzut :

– Ce-i cu ea ?

– Are toane.

Ellis îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ah, spuse el satisfăcut. Te-am asociat pe tine cu Blase. Probabil ai creat ceva agitație pe aici când ai plecat ultima oară. Am impresia că nu vrea să se mai repete figura.

– Moira are niște idei învechite legate de structura claselor sociale.

– Poate că ai dreptate, însă eu tot cred că a văzut ce efect a avut asupra lui Blase plecarea ta.

– Ești un romantic, îi spuse Merrin, cinismul făcând ca vocea să-i fie mai dură. Sunt sigură că le-a făcut tuturor viața un infern pentru o vreme; i-am rănit mândria și asta l-a durut îngrozitor. Dar, după un timp foarte scurt, avea deja o aventură cu acel top-model australian, roșcata aceea. Nu ții minte ? Venea să-l vadă cât de des putea și dăduse chiar și un interviu, în care spunea că erau pe punctul de a se căsători. împingând farfuria într-o parte, sări în picioare și, negăsindu-și starea, se duse la fereastră. Iar ea n-a fost decât doar începutul.

– Nu s-a căsătorit niciodată.

– Coralie Allen. Îmi pare rău, Ellis, dar povestea asta nu are nici un sfârșit fericit și romantic.

Ellis oftă.

– Te-ai certat cu el ?

Gonindu-și imaginile din minte, spuse :

– Poți spune și așa. La fel ca toți ceilalți.

– Nu l-am mai văzut niciodată atât de rigid. Ellis zâmbi când menajera intră cu un ceainic plin. Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă Fieldgate. Chiar aveam nevoie de asta.

Chipul Moirei se îmblânzi când îl privi :

– Este plăcut să vezi un bărbat care se bucură când mănâncă și când bea. Merrin, nu ți-ai mâncat felia de pâine prăjită.

– Nu mi-e foame.

Bătrâna ridică dintr-o sprânceană, nemulțumită, dar nu mai spuse nimic și ieși din cameră. Merrin își mai turnă o ceașcă de cafea și merse la geam, uitându-se înspre lagună și valurile mării.

Încet-încet, chipul i se relaxă; zâmbi și-și spuse că, dacă ar reuși să scape de aici, ar putea încă o dată să refacă întregul din piesele împrăștiate ale vieții ei. O așteptau atât de multe lucruri; compa-

nia prietenilor, frumusețea naturală din jur, cărțile, muzica, senzația de bine pe care i-o dădeau exercițiile fizice.

Atât de multe și totuși ar fi renunțat la toate, dacă Blase ar fi iubit-o la fel cum îl iubea ea.

– Ai de gând să participi la petrecerea despre care vorbea Blase ?

Întrebarea lui Ellis o făcu să tresară.

– Ce petrecere ?

– Oh, acel cuplu care a fost aici. Știi tu, familia McGregor.

Merrin continuă să-l privească nedumerită, așa că el îi explică :

– Ea are în jur de patruzeci de ani, o privire pătrunzătoare și un aer care dă impresia că știe mai multe decât lasă să se vadă. El este mai mic decât ea, amuzant și deloc prost.

Dând din cap, Merrin spuse :

– Da, acum îmi amintesc de ei, dar n-am auzit nimic despre vreo petrecere.

– Nu, acum îmi amintesc. Blase a pomenit de ea azi-noapte după ce te-ai culcat tu. Se pare că am fost invitați și noi, sâmbăta viitoare.

– Ah ! Merrin se încruntă, ducându-și o mână la gât. Prefer să nu merg, continuă ea.

– Bine. Păi, ar cam trebui s-o luăm din loc. Avem treabă.

În acea seară, Blase își întrerupse tăcerea autoimpusă și spuse :

– Nu vii sâmbăta asta, Merrin ?

O găsise lângă piscină, privind nuanțele de roz și verde pe care le lăsa pe cer apusul soarelui.

Merrin se întoarse cu o expresie îngrijorată pe chip, ochii alunecându-i într-o parte ca să evite contactul vizual direct cu el.

– Nu.

– De ce ?

El purta o cămașă închisă la culoare. Părul îi strălucea ca aurul în contrast cu gulerul cămășii, subliniindu-i aroganța ținutei. Merrin înghiți în sec, copleșită de dorință. Pielea i se încălzi, deveni fierbinte, așa că întâmpină cu recunoștință pala de vânt umed și răcoros.

– Tu, dintre toți, ar trebui să știi cel mai bine, îi spuse ea cu un glas răgușit.

– Pentru că nu poți îndura să-ți petreci o seară în compania mea ?

– De ce altceva ?

El ridică din umeri, apropiindu-se foarte mult de ea.

– Așadar, mă urăști chiar atât de mult, Merrin ?

Minciuna îi tremură pe vârful limbii, dar nu putu s-o rostească. Foarte încet, șopti ca și cum cuvintele i-ar fi fost smulse :

– Nu te urăsc, știi bine că nu.

– Asta-i diferența dintre noi, spuse el intenționat. Pentru că eu chiar te urăsc, draga mea.

Niciodată n-ar fi crezut că o să-l audă vreodată rostind aceste cuvinte. Pentru un moment, agonia emoțiilor o ținu nemișcată; nici nu putea trage aer în piept, atât de prinsă de durere era. Însă mândria o ajută să-și revină și să-și ridice capul, mândria și o voință extraordinară nu-i mai permise să se lase torturată de el.

– Ghinionul tău, rosti ea. De ce ? Pentru că eu sunt cea care a reușit să scape ?

– Poate.

Tonul îi răsună indiferent, aproape egal, dar Merrin îl cunoștea prea bine, așa că simți imediat amenințarea din spatele cuvintelor lui. Încercarea ei de a-l lovi se strânsese. Fusese rănit, cu șase ani în urmă, într-un punct foarte vulnerabil, încât nu mai putea rezista durerii decât urând inocenta cauză. Întoarcerea ei îi redeschisese rana,

eliberând otrava anilor. Poate că după ce-o va umili destul, va fi din nou în stare să iubească.

Nu pe Coralie Allen, îi spuse inima ei, iar Merrin se crispă de gelozie. Pe cine păcălea ea ? Chiar așa, dacă l-ar putea vedea iubind din nou, cu rănile vindecate, ar pleca din viața lui fericită numai cu atât. Nu intenționase să-l rănească, dar poate că fusese inevitabil. întotdeauna fusese posesiv și unde există gelozie, există și durere. Finalul poveștii a doi oameni care crezuseră că dorința înseamnă iubire nu putea să fie altul. Ego-ul lui Blase fusese rănit de ceea ce crezuse că fusese trădarea ei și fusese și mai mult rănit când aflase de mariajul ei.

Pe Merrin o străbătu un fior când își aminti. Calvarul ținuse o săptămână după plecarea lui Terry, ea fiind redusă la o ființă fără rațiune, a cărei singură funcție fusese să fie umilită într-o parodie sadică a dragostei lor. După aceea, ea fugise și își agravase păcatul măritându-se cu Paul.

– Îmi doresc ...

Cuvintele îi ieșiră fără să vrea.

– Ce-ți dorești ?

Îi veni în minte refrenul unui cântec : „Tot ce-ți pot dori este ca, într-una din zile, să-ți găsești dragostea adevărată...“

– Îmi doresc să nu fi revenit, spuse ea încet. Am fost o proastă.

– Ai cam fost.

Vocea lui răsună distant, la fel de rece ca aerul nopții. Ea se întoarse cu spatele ca să nu-i poată vedea expresia feței; acum mâna lui alunecă de pe umărul ei pe spate, prea periculos pentru siguranța sa. Ochii i se dilatară, se uită în sus la el, neputând să vadă dincolo de masca pe care el o afișa. Blase îi luă mâna și i-o puse pe pieptul său. Sub degete bătea inima lui, puternică, accelerându-și bătăile la atingerea ei.

– Vezi ? spuse el încet. Sexualitatea este tare ciudată, nu-i așa ? Deși te disprețuiesc, mi-aș da câțiva ani buni din viață ca să te iau în barca mea pentru mai multe luni. Aș vrea să-mi potolesc această pasiune degradantă, să te iau până când mă voi sătura, să-ți forțez corpul și mintea să-mi arate secretele, să devii nimic mai mult decât un instrument al plăcerii mele.

Vocea i se îngroșă, în timp ce bătăile inimii i se accelerau și mai mult, privirea lui strălucitoare pironind-o locului, admirând fiecare trăsătură a chipului și corpului ei. Cuvintele mormăite treziră dorința în ea și începu să tremure,

palmele lipite de țesătura subțire a cămășii îi transpirară. Mâna lui i-o ținea cu putere pe a ei, forțând-o să recunoască cât de mult îl afecta prezența ei.

– Niciodată pe cineva ca tine, spuse el oftând, gura contorsionându-i-se într-un zâmbet amar și cinic. Când te privesc, mă simt bolnav de o veche pasiune.

Oh, cât de bine știa Merrin ce simțea el. Acum știa că, pentru ei doi, viitorul era presărat cu cenușa trecutului.

El zâmbi fără umor.

– De parcă ai fi comis un adulter. Și acum simt același gust oribil în gură.

– Da, te înțeleg, oftă Merrin, amintindu-și de Paul și de cât de mult îl rănise.

El îi prinse și cealaltă mână și i le sărută pe fiecare în parte, buzele lui fierbinți și limba atingându-i palmele moi. Merrin tresări, încercă să-și elibereze mâinile și se trezi strivită la pieptul lui, strânsă atât de tare de brațele acestuia, încât să simtă cât de mult o dorea.

– Nu, spuse ea aproape țipând de frică.

– Dar eu vreau. Oh, Doamne, cât te vreau ! Și tu la fel.

Degetele lui o prinseră strâns de bucle, dându-i capul pe spate. O sărută ca și cum, strivindu-i buzele, ar fi putut să-și topească dorința care-l scotea din minți.

Merrin încercă să scape, lovindu-l în umeri cu pumnii. El îi prinse mâinile și i le duse la spate. O învălui cu aura lui de senzualitate, făcând-o să uite să mai protesteze.

Instantaneu, sărutul i se schimbă, devenind seducător. Ei i se tăie răsuflarea. Își petrecu brațele în jurul taliei lui și-i răspunse la sărut. Fără să vrea, începu să scoată mici sunete din gât. El o sărută în lungul gâtului; mâinile ei se mișcau într-una pe spatele lui, strângându-l în brațe, până când el o luă pe sus și o duse în întunericul casei de lângă piscină.

Cu capul lăsat pe spate și ochii pe jumătate închiși, îi privi profilul dur, în timp ce el o puse pe un șezlong, destul de mic pentru amândoi, dar acest lucru nu mai conta, pentru că Blase se așeză peste ea, mormăind sălbatic, strecurându-și mâinile sub ea, imobilizând-o.

– Ce vrei ? o întrebă el cu voce groasă.

Sângele lui Merrin îi clocoti în vene. O dorință atât de impersonală o înspăimânta. El privea ridi-

carea și coborârea sânilor ei din timpul respirației cu ochii strălucindu-i. Cu o mână, îi urmări conturul urechii, tachinând-o.

– Vreau să fiu iubită, șopti ea, lingându-și buzele uscate.

– Nu vrem cu toții asta ?

El își ridică ochii și zâmbi, privind-o cu o plăcere care făcu să-i dispară toată culoarea din obraji.

– Blase ...

Ea ezită, apoi momentul a dispărut. El îi dădu la o parte bluza și-și plecă capul. Când buzele atinseră pielea caldă și albă a sânilor ei, se abătu asupra sa un val de tristețe. I se tăie respirația; îi ținu capul la pieptul ei și se mișcă sub el, amintindu-și cum să-l excite până la extrem, urmat la scurt timp de extazul eliberării.

– Blase ! Blase, ești acolo ? Te caută Coralie la telefon.

Cu vocea acută, agitată, Hope se apropia tot mai mult de ei. Blase se ridică, respirând greu din cauza frustrării, cu o asemenea expresie pe chip, încât Merrin se afundă și mai mult între perne.

Apoi a dispărut.

Capitolul 2

Merrin rămase încă o jumătate de oră în șezlong, cu capul plecat, pe măsură ce întunericul se lăsa în jur. Greierii începură să cânte.

Pe măsură ce stelele începură să apară și să strălucească pe cer, gândurile prinse a i se învârti în cap într-un ritm amețitor, până când își presă mâinile pe cap și pe ochi și începu să plângă în tăcere, fiind forțată să accepte că, în timp ce ea încă îl mai iubea pe Blase, el nu simțea decât o dorință devoratoare, pasiunea și dorința de a o pedepsi fiind perfect împletite.

– Trebuie să scap, spuse ea vântului, cu voce răgușită, amintindu-și ce se întâmplase cu câteva minute în urmă.

Niciodată nu se considerase o femeie fatală, ispititoare, dar se părea că pentru Blase era. O parte insolentă, primitivă, a ei se încălzi la acest gând. El era atât de sigur pe sine, atât de stăpân pe propriile sale emoții și pe propria-i viață, încât niște instincte primitive ale ei erau încântate că-l puteau face să-și piardă acest autocontrol și să-i rănească ego-ul.

Apoi își aminti de dorința oarbă cu care o mângâiase și o ținuse în brațe și fu străbătută de un fior. Nu simțise nici o emoție la el, doar o dorință barbară de a-și satisface nevoia de perpetuare. Se lăsase condus de instinct, la fel ca orice mascul în fața unei femele receptive.

La fel ca și ea, fiind prinsă de senzualitatea masculină radiată de el. Dacă Hope nu i-ar fi întrerupt, acum ar fi fost încă împreună în șezlong, extenuați.

Merrin își mușcă buzele și-și încordă pumnii, respingând imaginile pe care aceste gânduri i le readuse în minte. Nu putea permite să se mai întâmple încă o dată așa ceva. Noaptea în care Blase venise în dormitorul ei fusese destul de umilitoare, dar acest ultim incident ar fi fost dezastruos pentru respectul ei de sine, la fel de zguduitor ca atunci când el o respinsese prima oară .

Cu șase ani în urmă, fusese amanta lui de bunăvoie, fiind convinsă că el o iubea. Chiar și respingerea versiunii ei a poveștii cu Terry fusese de înțeles, pentru că Terry mințise cu convingere, iar Hope îi dăduse lovitura de grație. Tânără cum fusese, Merrin înțelesese atitudinea posesivă, mândră a lui Blase, nevoia lui de a fi unicul bărbat din viața ei. Adevărata trădare fusese refuzul lui de a-i accepta explicațiile înaintea celor a familiei lui. El îi crezuse și continuase să-i creadă, punând-o pe Merrin pe un loc secund, demonstrându-i inconștient că, deși o avusese, o considerase inferioară celor din familia Stanhope.

Faptul că el o respinsese o determinase să părăsească Blackrocks. În dragoste nu exista superior și inferior, iar ea avea o mândrie rece, de neclintit, care refuza să se supună atât umilirii lui sexuale, cât și a opiniei despre poziția ei în viața lui.

Așa că plecase și, în cele din urmă, Paul murise, la fel ca și fetița pe care o avusese cu Blase și, atât ea, cât și Blase, rămăseseră schilodiți emoțional. El admisese că, în ceea ce-l privea, nu mai existase nici o altă iubire care să o egaleze pe prima. Ea își mușcă din nou buzele, întrebându-se cu gelozie

câte femei mai avusese el, în afara top-modelului australian, care doriseră să se mărite cu el. Gândul că Blase ar fi putut dori pe oricine altcineva în afara ei, o tulbura; o făcu să se ridice, să treacă pe lângă piscină și să se oprească la umbra unui copac și să privească cum răsărea luna din ocean.

Merrin fu străbătută de un fior și se întoarse, pornind înapoi spre casă, privind un pic invidioasă spre ferestrele luminate ale caselor. O durea gâtul. De ce insistase Ellis să se întoarcă ? De ce fusese atât de proastă, de idioată, de încrezătoare în propriile-i forțe ca să se întoarcă?

Tremurând de un frig care parcă îi pătrunsese în oase, părăsi grădina parfumată și o porni spre casă. Curând va sosi vremea cinei și trebuia să facă un duș și să se schimbe. Își dori să o apuce o durere de cap și să arate destul de rău, ca să se poată retrage cât mai devreme, însă când se privi în oglindă, văzu că are tenul perfect, dacă făceai abstracție de buzele zgâriate și de ochii umflați.

După ce-i aruncă o privire tăioasă, Blase continuă să o ignore cât îi permitea normele de politețe, dar Merrin era conștientă de privirea palidă a lui Hope și odată, când cei doi bărbați

erau în cealaltă parte a camerei, surprinse o încruntare îngrijorată, tulburată pe chipul femeii mai vârstnice.

Ellis aduse în discuție subiectul referitor la petrecerea organizată de familia McGregor și, fără să-și dea seama, Merrin se trezi că încuviințează să meargă. Știa că Blase ar fi preferat să nu mai apară în calea lui, dar nu vedea nici o cale prin care să-i îndeplinească dorința. Ellis voia să o aibă alături, ca parteneră, să-l salveze de plictiseală.

După cină, Blase spuse brusc :

– Plec să împușc niște opussumi. Vii și tu, Ellis?

Imediat, Ellis sări în picioare.

– Da, de o grămadă de ani n-am mai vânat. O putem lua și pe Merrin sau numai bărbații au voie să participe ?

– Merrin țintea mai bine decât majoritatea bărbaților pe care-i cunosc, spuse sec Blase. Merrin ?

Ea clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Sunt obosită – am de gând să mă culc devreme. Ezită o clipă, apoi întrebă. Sunt mulți în zonă ?

– Oh, sunt, dar îi ținem sub control. Vânătorii de recompense folosesc cianură, în tufișuri, și-i

vânează pe toate întinderile fermelor; dar aici, la Blackrocks, mai mulți copii ne ajută să le menținem numărul scăzut. Își privi ceasul. Cred că Moira a plecat. Hope, crezi că ne poți pregăti un termos cu cafea ?

– Vă aduc eu, se oferi Merrin, văzând-o pe Hope ocupată cu croitul unei rochițe pentru o nepoată.

– Perfect.

Bucătăria era foarte ordonată, la fel ca și Moira Fieldgate. Încruntându-se ușor, Merrin se întinse și luă de pe un raft un filtru nou, îl puse în aparat și așteptă să se facă cafeaua, privind în gol în chiuveta din oțel inoxidabil.

Dacă Terry n-ar fi avut atât de mare nevoie de bani, ca să fure, probabil că ar fi fost stăpâna a tot ce o înconjura : casa, pământurile fertile, bărbatul care le deținea. Un zâmbet dur îi încreți colțurile gurii. Amantă era un cuvânt mai potrivit. Adeseori Blase îi spusese că o iubește, dar niciodată nu suflase vreun cuvânt despre căsătorie. Și de ce ar fi făcut-o ? gândi ea cu cinism; avea toate avantajele unei căsnicii, fără dezavantajele pe care le presupunea. O parteneră dornică și pasională, tânără și suficient de

nesofisticată ca să joace după regulile lui, dar prea mândră ca să mai rămână lângă el, când îi dăduse de înțeles că n-aveau nici un viitor împreună.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Terry n-ar fi fost acolo în acea noapte ? Ce-ar fi făcut Blase, dacă i-ar fi spus despre copil ? Poate că s-ar fi însurat cu ea; n-avea de unde să știe. Acel Blase de care se îndrăgostise ea, se dovedise a fi un produs al imaginației ei, un prinț dintr-un basm, fără corespondență în realitate.

A urmat o trezire foarte neplăcută pentru această Frumoasă adormită, gândi ea cu ironie. Trebuise să se întoarcă la Blackrocks ca să-și dea seama cât de mult își pierduse încrederea în viață, temându-se să nu mai fie rănită din nou. Atât ea, cât și Blase pierduseră fiecare ceva vital din ei înșiși : capacitatea de a avea încredere.

Prea târziu. Cele mai triste cuvinte din vocabular. Iar autocompătimirea, își spuse ea cu hotărâre, era cea mai jalnică emoție. Turnă lapte într-un recipient din plastic, zahăr într-altul și merse în antecamera micuță care servea și ca debara, de unde luă o cutie în care puse recipientele. Blase o aștepta, arătând periculos așa cum era îmbrăcat, cu acel pulovăr închis la culoare și cu lumina strălucindu-i în păr.

– Cred că este gata cafeaua, spuse Merrin pe un ton plat.

El dădu din cap, privind-o cum se întoarce spre filtrul de cafea. Privirea lui o făcea să fie nervoasă. Mâna îi tresări, iar cafeaua fierbinte din cană i se vărsă peste degete.

Mâna lui Blase țâșni înainte, prinzându-i mâinile și, mai înainte de a-și da seama ce se întâmplă cu ea, se trezi cu mâinile deasupra chiuvetei cu apa rece răcorindu-i degetele opărite.

Lacrimile îi umeziră ochii. Ea rămase pe loc, cu capul plecat, în timp ce apa îi curgea pe degete, calmându-i durerea. Strânsoarea mâinii lui Blase era puternică, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să-și retragă mâinile.

Apoi opri apa și-i spuse :

– Ar fi bine să te bandajezi. Poate că nu se vor forma bășici, dar pielea va rămâne sensibilă câteva zile.

– Da, spuse ea, apoi, fără să-și dea seama, îl întrebă : Blase, ce s-a întâmplat cu Terry ?

– Terry ?

Privirea lui se înăspri, apoi deveni enigmatică.

– Este mort, îi răspunse el. A avut niște probleme prin Tailanda, cu patru ani în urmă, și a fost găsit mort pe o stradă din Bangkok.

– Droguri ? abia șopti ea.

El ridică din umeri.

– Probabil.

– Vai, biata doamnă Grier !

Masca inexpresivă de pe chipul lui rămase neschimbată.

– Da, biata Hope.

Continua să-i țină mâna udă într-a lui. Acum privi în jos la mâinile ei și atinse ușor zonele înroșite.

– Suferea de un defect major, spuse el sec. Avea un caracter slab. Le avea pe toate celelalte: o înfățișare frumoasă, sex-appeal și minte, dar nu i-au folosit la nimic. Nu există leac pentru slăbiciune.

Era un epitaf rece, distant, de la un bărbat împreună cu care copilărise și crescuse. Străbătută de un fior rece, Merrin își eliberă mâinile. Pentru o clipă, fusese tentată să mai facă un ultim efort pentru a-l convinge de perfidia lui Terry, dar era inutil să mai discute cu un om care putea fi atât de indiferent față de moartea tragică a vărului său.

– L-ai urât, nu-i așa ?

El își ridică privirea spre ea, în ochii lui strălucind inuman.

– Da, l-am urât, recunoscu el, și numai de dragul lui Hope mi-a părut rău pentru moartea lui.

Un zâmbet strâmb sublinie liniile dure ale chipului lui.

– Mi-a luat singurul lucru de preț, spuse el implacabil. Mi-a luat toate visele. Am crezut că dragostea și încrederea și fericirea pot exista simultan în același om, dar Terry mi-a arătat că mă înșelasem.

Merrin se înfioră pentru că în ochii lui era zugrăvită toată ura și disprețul față de ea.

– Păcat că n-am murit și eu, spuse ea cu amărăciune. Aproape că am... Se opri imediat, mușcându-și buzele, apoi se grăbi să adauge: Atunci te-ai fi eliberat de amândoi.

– Bineînțeles.

Se întoarse, furioasă pe sine că fusese atât de neglijentă. Aproape că murise când născuse. Fusese tentată să abandoneze lupta și să se scufunde în uitare, dar un instinct adânc înrădăcinat în ființa ei o determinase să lupte pentru viață și o obligase să revină în lumea asta.

Turnă restul cafelei rămase în termos, simțind privirea lui alunecându-i de-a lungul curbelor corpului.

– Poftim, spuse ea răgușit, punând termosul în cutie, lângă lapte și zahăr. Vânătoare plăcută.

– Vorbești serios ?

O notă ciudată în glasul lui îi atrase atenția. Când își ridică privirea, îl văzu zâmbind. Se întoarse, dar nu îndeajuns de repede. Mâinile lui o prinseră de umeri și o traseră lângă el. Își aplecă ușor capul și o mușcă de gât. Toți nervii ei fură străbătuți de fiori. Spuse cu voce tare :

– Oprește-te... te rog, Blase.

– De ce ? Ție îți place... mie îmi place. Ce rău este în asta ?

El vorbise cu buzele lipite de pielea ei aurie, tachinând-o. O mână îi alunecă pe sub braț și îi acoperi sânul.

– Nu ! Ea se întoarse, furioasă că el presupunea că poate dispune de ea după bunul plac. Ce-ar crede Coralie Allen dacă te-ar vedea acum ?

Mușchii maxilarului lui se încordară, iar gura i se transformă într-o linie.

– Nu-i treaba ta.

– Poate că nu este, dar este a ta. Dă-mi drumul!

Ochii ei verzi întâlniră ochii lui sfidători, refuzând să se predea, chiar dacă era trădată de pulsul care-i bătea rapid. Privirea lui se opri sem-

nificativ câteva momente asupra ei înainte de a scoate o exclamație încântată de sine și de a-i da drumul, smulgându-i cutia cu cafeaua, ca și cum atingerea ei ar fi fost otrăvitoare, și se îndreptă spre ușă mai greoi decât de obicei. Îngrijorată, Merrin se întoarse în camera unde Hope lucra la gherghef.

– Pari obosită, observă bătrâna, încruntându-se ușor.

Merrin oftă.

– Chiar sunt. Cred că am să mă culc devreme azi.

– Foarte bine.

Hope puse gherghefu l de o parte și privirea și se înăspri când o fixă pe Merrin.

– Te-a convins Blase să mergi la petrecerea familiei McGregor ?

Merrin o privi mirată.

– Nu. Ellis dorește... Ellis m-a convins.

– Aha. Bătrâna începu din nou să lucreze la gherghef. Știai că vine și Coralie ?

– Da.

– Iartă-mă că te întreb, dar tu și Ellis intenționați să vă căsătoriți ? Obrajii lui Hope se înroșiră. Am observat că el este foarte atent și protector cu tine și vă înțelegeți atât de bine...

Fără să vrea, un mic zâmbet cinic apăru pe buzele lui Merrin. Hope ar fi putut la fel de bine să-i spună direct că nu voia ca ea să-i strice planurile atât de bine gândite pentru Blase și Coralie. Asta o făcu să se întrebe exact *cât* de mult știa ea despre ce se întâmplase în această casă în urmă cu șase ani.

– Nu, spuse ea răspicat. Ne împăcăm foarte bine, dar nu cred că Ellis a găsit vreodată o femeie care s-o înlocuiască pe soția lui.

– Ce păcat. Și tu... tu încă mai suferi după dispariția soțului tău ?

Lacrimile umplură ochii lui Merrin.

– Oh, da, spuse ea foarte încet. Încă îl mai plâng pe Paul.

– Iartă-mă... n-am vrut... Incredibil, Hope își pierdu cuvintele. Tuși, apoi continuă : Probabil mă crezi lipsită de inimă, dar vreau numai să previn alte suferințe. Obrajii i se înroșiră și evită cu grijă să privească în altă parte în afara gherghefului. Așteptăm ca în curând Blase și Coralie să-și anunțe logodna. Ea îl iubește, după cum cred că ai observat, iar Blase are nevoie... trebuie să se așeze la casa lui.

Lui Merrin îi păru rău pentru ea, știind cât de prost trebuia să se simtă. Faptul că se simțea

nevoită să se explice, demonstra cât de îngrijorată era că prezența lui Merrin i-ar putea încurca planurile. Drept cine o lua ? se întrebă Merrin. Mata Hari ? Cu voce tare spuse:

– Cu siguranță.

Dar Hope încă nu terminase. Atitudinea i se modificase, din acea superioritate pe care o afișa de obicei, acum părea o femeie obișnuită. Continuând discuția, spuse :

– Blase are nevoie de o soție care să nu-i ocupe prea mult timpul. Are atât de multe de făcut, atâtea lucruri de controlat – mă rog, știi și tu de pe vremea când ai lucrat cu el. Acum este chiar și mai mult de lucru. Este foarte ocupat și o soție care ar vrea prea multe de la el, l-ar seca de energie. Iar el are nevoie de această energie pe care s-o folosească în afaceri.

– Și oare Coralie nu i-ar consuma prea mult din această energie ?

Hope clătină din cap.

– Oh, în spatele acestei aparențe mai degrabă copilăroase, Coralie este o fată foarte sensibilă. Știe cum este viața. Deodată se opri din lucru, strângând din buze. Unele femei vor totul de la un bărbat; vor prea multe : inima, timpul, fiecare

gând și fiecare vis al lui. Coralie nu va fi așa. Blase are nevoie de odihnă și nu de o femeie care să nu-i dea pace.

Merrin o privi uimită. Hope vorbea aproape cu teamă, toată distanța afișată până atunci dispăruse. Pentru prima oară, Merrin realiză că Hope își iubea nepotul ca pe un fiu. Orice făcuse, nu făcuse din răutate, ci pentru că-l iubea și voia să-l protejeze.

Și cine ar putea spune că nu proceda corect? Emoțiile pe care Merrin le trezise în Blase erau departe de a putea fi numite liniștite și fericite.

– Blase va fi fericit cu Coralie.

Acum Hope părea să-și fi pierdut autocontrolul, cuvintele ieșindu-i cu ușurință de pe buze, complet nefiresc pentru felul ei reținut de a vorbi, cum era de obicei.

– Iar tu... probabil că ți-ai iubit soțul dacă încă mai suferi după dispariția lui.

Nu era o întrebare. Lui Merrin i se tăie respirația, când își dădu seama că Hope încerca să se scuze pentru minciuna ei de acum șase ani. Cu siguranță știa ceva despre relația dintre Blase și fiica oierului, pe care o luase în casa sa după moartea părinților ei. A fost suficient să-și dea seama că, susținând minciuna lui Terry, reușea astfel atât să scape de ea, cât și să-și protejeze fiul de furia nepotului. Însă, pentru că în esență nu era o

femeie rea, ci doar inconștientă, nu îi fusese ușor să accepte efectul pe care-l avusese fapta ei asupra lui Merrin. Fără îndoială, conștiința îi fusese îmblânzită când aflase că sentimentele lui Merrin erau suficient de superficiale ca să poată fi transferate cu ușurință, după părerea ei, asupra altui bărbat.

Un zâmbet strâmb se ivi pe buzele lui Merrin.

– Ce s-a întâmplat ? o întrebă Hope.

Merrin se ridică în picioare, mișcându-se fără să-și dea seama cu grație, ca să se uite pe geam.

– Nimic, spuse ea, recăpătându-și autocontrolul. Absolut nimic. Văd luminile lanternelor de afară și mă întreb dacă au avut noroc. Am auzit două împușcături până acum.

Cu coada ochiului, o văzu pe Hope că se apucă iar de lucru.

– Blase este un țintaș excelent, spuse ea și vocea îi redeveni placidă.

– Așa-i. Cred că acum am să plec la culcare.

Merrin dădu drumul la perdeaua de mătase și, când se întoarse, întâlni din nou acea privire impenetrabilă.

– Noapte bună, doamnă Grier.

A doua zi începu să plouă, în următoarea zi se însenină, iar în a treia alternară ploile scurte cu perioadele senine în care soarele strălucea pe

cer. Merrin lucrase cu frenezie, dorindu-și să poată ieși în aerul proaspăt și să-și calmeze nervii foarte încordați făcând niște exerciții extenuante, cum ar fi să alerge de pe vârful unui deal pe altul sau să înoate până în Australia. Din păcate, asta îi aminti de tatăl ei, care plecase în micuța lui ambarcațiune și nu se mai întorsese niciodată. Se întrebă dacă nu cumva el își dorise să moară atunci. Suferind încă după moartea subită a soției lui, poate că se hotărâse s-o urmeze. Fusese un om tăcut, rezervat, aproape apatic, iar dragostea pentru soția sa nu părea a se extinde și asupra fiicei lor.

O săptămână după ultima lui călătorie la pescuit, corpul îi fusese aruncat la țărm de valuri. Blase fusese cel ce identificase cadavrul, liniștindu-i fiica distrusă de durere ca un adevărat frate mai mare și continuase să se comporte așa un an, așteptând până ce Merrin împlinise șaptesprezece ani pentru a-și pune pecetea posesiunii și asupra ei.

Pentru un moment, degetele îi ezitară și scrise un cuvânt greșit la mașină. Merrin scoase o înjurătură nu prea elegantă, corectând greșeala, apoi își focaliză întreaga atenție asupra activității mâinilor. Nu se va mai lăsa distrasă de la muncă; îi datora lui Ellis măcar atâta lucru.

Dar, deși reușea să și-l scoată pe Blase din minte în timp ce lucra, îi era imposibil în alte momente. Nopțile se transformară într-o probă de rezistență, când stătea întinsă în patul din camera ei frumoasă și privea răsăritul lunii, incapabilă să adoarmă, incapabilă să-și gonească din minte amintirile care o dureau atât de mult.

Când într-un târziu reușea să adoarmă, era deranjată de vise, fragmente din trecutul fericit, presentimente în legătură cu viitorul dureros; era bântuită de un Blase care voia doar s-o ucidă.

– Arăți la fel cum mă simt eu, murmură Ellis în dimineața petrecerii familiei McGregor.

Își scutură capul, încercând să-și dea la o parte o șuviță de păr de pe ochi și gemu, închizându-și pentru o clipă ochii.

Merrin îl privi peste masă.

– Te doare capul ?

– Da. O privi resemnat și un pic vinovat. Cred că m-am căptușit cu o migrenă.

– Ți-ai luat pastilele ?

– Îhm, dar am impresia că va fi una din ocaziile când nu-și fac efectul.

Expresia lui Merrin se îmblânzi.

– Bietul de tine. N-ar fi mai bine să te întorci în pat ?

– Ba cred că da. Rămase în picioare, albindu-se la față când durerea îl asaltă din nou. Pot să te rog să-mi păzești ușa ?

– Da, desigur.

Rareori Ellis suferea de migrene, dar când era cazul, avea nevoie de liniște totală în jur și de o cameră întunecată în care să-și petreacă următoarele douăzeci și patru de ore. Cel puțin pastilele îi luau senzația de greață. Poate că Ellis se autoconvinsese că medicamentele n-aveau nici un efect, dar Merrin era sigură că-i diminuaseră mult intensitatea durerii.

– Haide, îi spuse ea. Se ridică în picioare și-l luă de braț, susținându-l. Este vremea să te urci în pat.

Abia când își mai turnă o ceașcă de cafea, realiză ce însemna acest fapt. Datorită migrenei lui Ellis, va putea evita petrecerea. Acum nu mai avea nici un motiv să meargă. Oftatul ei de ușurare văluri suprafața cafelei din ceașcă. Mulțumi Cerului că nu va mai fi nevoită să-l vadă pe Blase împreună cu Coralie, acele mânuțe pe brațul lui, strălucirea atracției sexuale din ochii fetei când îi zâmbea, discuțiile sterile cu el care o îmbufnau. Pentru toate acestea îi putea fi recunoscătoare lui Ellis.

Era suficient de lucru ca s-o țină ocupată toată dimineața, dar pe la prânz terminase totul. Prânzul a fost tăcut, Blase fiind plecat pe undeva să facă niște verificări. Merrin răspunse conversației politicoase a lui Hope, apoi se oferise să ajute la spălatul vaselor, dar a fost refuzată politicos de Moira.

Nu putea să-și găsească starea. Se îmbrăcă într-o ținută lejeră și ieși din casă hotărâtă să-și consume surplusul de energie plimbându-se. Înfundându-și mâinile în buzunare, ieși în vântul rece de afară și porni spre lagună, traversând movilele de nisip spre plajă. Marea era agitată și murdară, iar valurile loveau în ritm constant țărmul. Toate semnele indicau că vremea avea să se strice. Merrin oftă, lingându-și de pe buze stropii de apă sărată și își continuă drumul, sperând că dorințele din ea vor dispărea datorită extenuării după exercițiul fizic. Era foarte periculos să urce stâncile de pe mal. Urma să vină fluxul, iar nivelul mării era destul de înalt, așa încât, precaută, se întoarse și o porni în lungul plajei.

Îl zări pe Blase călărind atât de relaxat, de parcă s-ar fi născut în șa. Merrin își aminti că, odată, el îi spusese că învățase să călărească

înainte chiar de a merge. Chiar și tatăl ei, și el un călăreț excelent, remarcase de mai multe ori că nu credea să existe cal pe care Blase să nu-l poată călări. Atunci îl crezuse; chiar și acum, deși era mult mai puțin impresionabilă, nu putea concepe că există vreun cal pe care el să nu-l poată călări.

Bineînțeles că și el o văzuse, dar nu făcuse nici o mișcare în direcția ei, nici măcar nu ridicase mâna în semn de salut. Hotărârea lui de a o ignora rămăsese la fel de puternică, așa că ea înghiți în sec la fel de hotărâtă și porni spre casă, în direcția care traversa laguna.

Înainte de a ajunge măcar la jumătatea drumului, începu să plouă, o perdea fină de stropi care abia dacă îi udau părul. Blase ieșea din bibliotecă când intra ea în hol.

– Ai o clipă liberă ? o întrebă el, întrebarea sunând mai degrabă a ordin.

Ea înclină din cap și-l urmă în cameră. Afară se întunecase, iar luminile din încăpere erau aprinse.

– Care-i treaba cu Ellis ?

Ea îl privi și-i explică cu răceală și fără nici o emoție.

– Înțeleg. Mai ai altceva să-mi spui ?

– Nu, doar să ai grijă să nu fie deranjat. Va dormi toată ziua, iar mâine se va simți din nou bine.

El se încruntă, privind scrisoarea pe care o ținea în mână.

– Cât de des i se întâmplă asta ?

– De trei-patru ori pe an.

– Neplăcut. Privirea i se fixă din nou pe chipul ei. Ei bine, atunci va trebui să-i ții locul, astă seară.

– Nu pot să-l înlocuiesc pe Ellis. N-aș vrea să am probleme cu familia McGregor.

– N-o să ai, îi replică Blase. Sunt un cuplu amuzant și dau petreceri reușite. Și vor să vii și tu. Îți plac, nu-i așa ?

– Da, sigur. Se întoarse în așa fel încât el să nu-i mai poată vedea expresia de pe chip. Nu am chef de petreceri, Blase. Și sunt sigură că și tu ai prefera să mergi fără mine. Cu siguranță Coralie asta își dorește.

Urmă o pauză, în așteptare, apoi el spuse ușor:

– Ești geloasă, Merrin ?

Ea își mușcă buzele ca să-și reprime icnetul. Prea repede, pe un ton prea acid îi dădu replica :

– Nu crezi că ești cam îngâmfat, Blase ? De ce aș fi geloasă? N-ai nimic să-mi oferi, așa că de ce m-aș teme că cineva ar putea să-mi ia ceva ? Nu-i asta gelozia ?

– Nu știu, îi răspunse el, dar știu cum se manifestă. Te roade pe dinăuntru, înnebunindu-te,

până ajungi să-ți dorești să omori obiectul geloziei tale, doar ca să scapi de durere. Ai simțit vreodată o astfel de gelozie, Merrin ? întrebarea sună amar, neavând nevoie de un răspuns, dar ea clătină din cap, îngrozită de violența brută din vocea lui. Nu, mi-am închipuit eu.

Aruncă scrisoarea într-un coș și se rezemă de biroul din lemn masiv, privind-o. Pe falca lui tresări un mușchi, mișcarea ușoară antrenând și o mișcare a gurii. Din spatele genelor lungi, suficient de lungi ca să facă invidioasă orice femeie, privirea lui întunecată și dominatoare studie profilul frumos al lui Merrin. Blase zâmbi.

– Poanta este că nici una nu meritați efortul ! Spune-mi, așa, de curiozitate, cât timp i-a luat soțului tău să te ducă în patul lui ? Mie mi-a luat numai câteva minute, dacă-mi amintesc bine, dar el era mai tânăr, nu-i așa ? Poate că ți-a luat protestele *ad literam* sau, odată ce a știut că nu mai ești virgină, a reușit să te convingă la fel de repede ca mine ? Mi-ai spus că știa că nu mai ești virgină, nu ?

Cuvintele lui străpunseră inima lui Merrin, fiecare insultă atingându-și cu precizie ținta, mai

profund decât își imagina el. Cu buzele albite de durere, ea își ridică mândră capul, neputând să-i răspundă pe măsură. Citise undeva că punctul sensibil la un bărbat era mândria lui sexuală; atunci nu crezuse, dar atitudinea lui Blase o determina să accepte veridicitatea afirmației.

Era convins că atunci ea îl trădase și îl trădase încă o dată când se măritase cu Paul, făcându-l și mai dornic de răzbunare. Poate că atunci când își va exorciza toți demonii și umilința care îi sfâșiase mândria, va putea fi în stare să uite trecutul sau, cel puțin, să-l lase deoparte.

– Nici un răspuns ?

Zâmbetul îi deveni crud. Merrin inspiră adânc. Cunoștea acel zâmbet. Sigur pe sine, când ea încercă să plece, el se aplecă și o prinse foarte ușor de încheietura mâinii. Ca întotdeauna, atingerea lui îi încinse sângele. Ea rămase nemișcată, în timp ce tensiunea creștea între ei la fel de periculoasă ca un fulger pe deal. Dacă ar fi încercat să scape, degetele lui i-ar fi strivit oasele.

– Merrin ?

Vocea lui era profundă, răgușită din cauza emoției pe care ea o recunoștea.

– Nu ! exclamă ea, privindu-l.

– Tocmai aici este problema, spuse el pe un ton aproape convențional, trăgând-o mai aproape. Pleoapele îi erau coborâte, în așa fel încât ea să nu-și dea seama ce gândește, dar ironia care-i schimonosise buzele o avertiză că n-o aștepta nimic bun. Mă întreb ce-aș avea de făcut ca să scap de boala asta ?

– Nu te lăsa biruit de ea, replică Merrin.

Ea se trase înapoi, încercând cu disperare să-și păstreze vocea ușoară și calmă. Dacă va continua s-o insulte, nu știa dacă va mai putea rezista. Deja era prea aproape de el, prea conștientă de forța și parfumul lui. Întoarse repede capul, fiindu-i teamă să încerce să-și elibereze mâna, mușcându-și buza ca să nu-și trădeze emoțiile.

– Ți-a plăcut plimbarea pe malul mării ?

O mângâia pe obraz cu cealaltă mână, gestul înfiorând-o. El știa acest lucru, bineînțeles, și se vedea în amuzamentul care-i strălucea în ochi. Merrin își așeză mâna pe pieptul lui, cu degetele răsfirate. O ținu acolo intenționat, zâmbind pe măsură ce ritmul bătăilor inimii lui se accelera.

– Nu fi prost, îi spuse ea cu răsuflarea tăiată. Mâna lui continuă să-i mângâie linia frumoasă a chipului și buzelor. Blase, asta-i o adevărată nebunie!

El râse, iar Merrin își pierdu stăpânirea de sine și-l mușcă cu putere de deget, sperând să-i dea sângele. Sfidarea străluci în ochii ei când îl privi.

– Se pare că-ți face plăcere să mușți, spuse el atât de încet că abia îl auzi. Probabil ai învățat asta de când ai plecat din Blackrocks... nu țin minte s-o fi făcut vreodată înainte.

– *Te rog*, dă-mi drumul, șopti ea.

– Nu fi prostuță. Și tu vrei...

O sărută pe gât și buzele îi rămaseră acolo, la baza gâtului, astfel încât cuvintele lui erau ca niște săruturi pe pielea ei.

– ... la fel de mult ca și mine, continuă el.

Îi dădu drumul, dar mai înainte ca ea să poată fugi o prinse de talie și o trase foarte aproape, pentru ca Merrin să poată simți cât de mult o dorea. Ea icni, lovindu-l inutil, pentru că Blase continua s-o țină strâns. Zâmbi când văzu pe fața ei cât de mult o făcuse să sufere.

Obosind, rămase nemișcată în acea îmbrățișare pe care o ura. Insulta calculată nu o putea împiedica să-i răspundă și, deși ea își ținea capul plecat pentru ca el să nu-i poată vedea fața, era conștientă că Blase știa exact ce-i făcea.

– Nu mi-ai răspuns dacă ți-a plăcut plimbarea de una singură pe plajă, o întrebă el calm.

Merrin își mușcă buzele. După câteva clipe, îi răspunse țeapănă :

– Foarte mult.

El se mișcă, rezemându-se de birou, ținând-o în așa fel încât să-i simtă fiecare mișcare a mușchilor. Roșeața îi coloră obrajii palizi. Îi dăduse clar de înțeles că dorea s-o umilească.

– Mă bucur. M-aș fi oferit să te aduc înapoi acasă, dar m-am gândit că n-ai fi acceptat.

Vorbise pe un ton convențional, dar cu subînțeles, forțând-o să accepte faptul că nu-i putea scăpa. Cât timp el avea de gând să continue această farsă de conversație, ea trebuia să-i accepte dominarea sexuală a corpului. Era umilită, iar lui îi făcea plăcere.

– Ai dreptate.

Vocea îi era calculată și rece ca gheața, calmă și sfidătoare. O mână a lui se ridică de pe șoldul ei și urcă încet, pe sub cămașă, până la sutien, degetele jucându-i-se cu mecanismul de închidere. El zâmbi când îi observă privirea furioasă și o întrebă cu o hotărâre dulce :

– Nu-ți place poziția, Merrin ?

– Nu, *urăsc* să stau așa !

Cuvintele izbucniră exploziv printre dinți. Orice mișcare conducea la o și mai mare intimitate, excitându-l și mai mult. Obrajii i se îmbujorară. Își ridică privirea să-i urmărească fața, respirând profund ca să se calmeze, încercând să ignore mișcarea mâinii lui pe spate, dorința făcându-și loc în ființa ei, mânia neputând să i-o ascundă.

– Cred că ar fi mai bine să-mi promiți că vii diseară, spuse el blând.

Închizătoarea sutienului cedă și el începu să-i mângâie pielea de pe spate, cu fiecare mișcare apropiindu-se și mai mult de sânii ei.

– Dacă îți promit, îmi dai drumul ?

– Da.

Merrin îi studie chipul, căutând un semn cât de mic de bunătate, dar nu întâlni decât o duritate de granit și flacăra intensă a pasiunii. Orice ar fi fost între ei în trecut, acum dispăruse, lăsând în urmă doar dorința de a o face să sufere și o dorință pe care o disprețuia. Umerii ei se strânseră.

– Foarte bine, spuse ea. Voi veni.

– E-n ordine.

Capitolul 3

Pur și simplu ca să demonstreze că nu se va lăsa intimidată, Merrin îmbrăcă rochia albă pe care și-o adusese din Auckland. Cel puțin, își zise ea în timp ce-și aplica machiajul, va fi demnă și va merge cu capul sus !

Culoarea rochiei contrasta într-un mod foarte plăcut cu bronzul auriu pe care-l căpătase în vacanță și, în același timp, îi punea în valoare talia subțire. O pereche de sandale fine cu toc înalt și o pereche de cercei cu perle întregeau imaginea superbă. Poate că era o ținută un pic cam sobră, dar cum și doamna McGregor venise la petrecerea organizată de Hope îmbrăcată într-o ținută la fel de sobră, Merrin hotărî că era foarte bine așa cum se îmbrăcase. Se parfumă, își ridică un cârlionț de

pe frunte și își puse pe umeri o capă neagră din catifea. Cel puțin, în seara asta nimeni nu va mai crede că umblă după Blase, își spuse ea.

Oricare ar fi fost motivul pentru care el insista ca ea să fie prezentă la petrecere, a fost suficient de politicos ca să o ducă cu mașina până la Whangarei.

Dacă exista vreo amenințare în spatele acelei politețe controlate, Merrin se hotărî s-o ignore. Aproape că era sigură de motivul pentru care avea nevoie de prezența ei. Dezgustat de sine-însuși din cauza atracției fizice față de ea, la fel de puternică ca totdeauna, voia s-o pedepsească pentru asta și, deoarece știa că și ea îl dorea la fel de mult, pedeapsa consta în a-l vedea împreună cu Coralie.

Era puțin probabil, deși adeseori bărbații, confruntați cu o pasiune mai puternică decât voința lor, acționau de multe ori ilogic, gândi ea, amintindu-și de Paul. O iubise și-și pierduse orice speranță de-a o mai putea cuceri, fiind stăpânit de o gelozie pe care n-o putuse controla. Acum Blase intenționa s-o facă să plătească pentru ceea ce el considera trădare ceea ce se petrecuse cu șase ani în urmă.

Acum știa că fusese o prostie să fugă de la Blackrocks. Dacă atunci ar fi avut înțelepciunea câștigată în ultimii trei ani și tăria de caracter de

acum, ar fi rămas și l-ar fi convins că Terry îl mințise. Propria ei slăbiciune o făcuse să părăsească ferma și nu cruzimea lui Blase, la fel cum aceeași slăbiciune o condusese spre acel mariaj nefericit.

Poate că slăbiciunea era un păcat. Blase, cel puțin, așa credea, dacă ar fi fost să dea crezare epitafului rostit la adresa vărului lui. Merrin oftă, cuibărindu-se mai bine la căldura capei.

– Ți-e frig ?

El nu-și luase ochii de la șosea și nici nu putuse să-i simtă mișcările, pentru că erau prea departe unul de celălalt, legați cu centurile de siguranță, ca să se poată atinge, dar Blase știa exact ce făcuse ea.

– Dacă vrei, pot să dau drumul mai mult la căldură.

– Nu, mulțumesc.

Privi drumul prin parbriz, străduindu-se să vadă mai bine, prin ploaia deasă, un indicator pe care-l depășiseră.

– Nu trebuia să mergem la ferma familiei Allen?

– Ba da. Dar Coralie este la Whangarei, la mătușa ei, în Kamo. Mergem s-o luăm de acolo. După un timp, continuă pe un ton inexpresiv. O să-și petreacă noaptea la Blackrocks.

Merrin înclină din cap, brusc îngrijorată de întreaga situație. Numai o proastă s-ar fi supus hărțuirii sexuale a lui Blase și, în plus, ar fi fost de acord să meargă cu el și se blestemă pentru că fusese atât de neinspirată. Cel puțin, cu Coralie în mașină pe drumul de întoarcere, situația se va schimba. Și dacă nu va fi în stare să-i evite la petrecere, atunci cei șase ani pe care și-i petrecuse departe de acest loc fuseseră ani pierduți inutil.

– Ce crezi că se va întâmpla cu vremea? îl întrebă ea.

– În perioada asta a anului, se poate întâmpla orice, dar este o groază de apă în norul acela, îi răspunse el, arătându-i pata întunecată a norului de pe cer. Probabil va ploua și mai tare când ne vom întoarce acasă. Poate voi hotărî să plecăm mai devreme, dacă se întețește ploaia.

Ea înclină din nou capul. Drumul spre Blackrocks era destul de bun, dar podurile care traversau numeroasele râuri erau mici și vechi. Multe dintre ele erau doar niște platforme din lemn, fără balustrade, iar când ploua puternic, cum se întâmpla adeseori în această perioadă a anului, acestea erau luate de ape, blocând traficul mai multe ore. Cei care locuiau în ținuturile din nord erau foarte atenți la cantitatea de apă care cădea din cer.

Totuși, deși plafonul norilor era destul de jos, iar atmosfera nu era prea prietenoasă, nu ploua chiar atât de violent.

– Mă întorc imediat, îi spuse Blase, oprind Jaguarul în fața casei moderne, cu grădini mari și frumoase.

Merrin dădu din cap, așteptând până ce el închise ușa, apoi trecu pe bancheta din spate. Poate se va mai îmblânzi Coralie, dacă va vedea că ea stă în spate. Abia se așeză, când ușa se deschise din nou și apăru Coralie râzând, roșie în obraji, cu fața frumoasă ridicată provocator spre Blase. Imediat ce o văzu pe Merrin, păli.

– Nu mi-ai spus că vine și ea, zise furioasă când Blase o ajută să se așeze pe scaunul din față. Credeam că va veni cu domnul Kimber.

Stânjenită de lipsa de maniere ale fetei, Merrin îi răspunse încet :

– Din păcate, Ellis are o migrenă !

– Din păcate pentru mine ?

Când portiera se închise și Blase înconjură mașina ca să se așeze pe celălalt scaun, Coralie se întoarse, cu chipul descompus și aproape îi scuipă în față :

– Ai grijă ! Deși vrei să dai senzația că ești neinteresată de el, să știi că nu-l mai poți avea din nou pe Blase ! Uită-l ! El te *disprețuiește*.

Spune-mi ceva ce nu știu deja, gândi Merrin, dar portiera se deschise și Blase se așeză la volan, împiedicând-o să-i dea replica. Instantaneu, Coralie se întoarse, ura de pe chipul ei fiind înlocuită de un zâmbet luminos și făcu chiar și observația că era încântată că el arăta atât de bine.

Și totuși nu era chiar atât de inocentă, își zise Merrin gânditoare. Aparenta comportare copilărească era poate o mască ce-i acoperea lăcomia și egoismul. Fusese suficient de perspicace ca să simtă vibrațiile dintre Blase și Merrin și s-o aprecieze drept ca o posibilă amenințare. Dacă ar fi știut !

Petrecerea era un succes. Organizată într-o casă de o modernitate extraordinară, curând zgomotul conversațiilor se transformase într-un fel de extravaganță veselă rar atinsă la petreceri.

La un moment dat, Merrin aruncă o privire spre un aparat care s-a dovedit a fi un ceas, descifră ora și-și dădu seama uimită că se distra de minune. Poate că faptul de a se servi numai șampanie avea acest efect asupra ei, dar fusese foarte atentă cât băuse, așa că altul trebuia să fie motivul.

Poate că era de vină atenția pe care i-o acordau bărbații, gândi ea amuzată, zâmbind unei întrebări adresate de unul dintre cei trei bărbați care concurau în a-i atrage atenția.

– Nu știu, răspunse ea. Patronul meu se simte minunat aici și nu dă nici un semn că ar vrea să plece, așa că presupun că vom rămâne până ne va da afară Blase.

– Nu poate fi atât de crud, rosti cu aplomb un tip roșcat, pe nume John. Mai degrabă te-ar fura el însuși.

– Mă îndoiesc, replică ea fără să se gândească, ochii fugindu-i la o anume pereche de umeri lați din partea cealaltă a camerei.

Coralie era lângă el, agățată de brațul lui. Cel mai în vârstă dintre admiratorii lui Merrin rânji cu cinism când îi urmări privirea.

– Oh, se străduiește și ea, dar chiar crezi așa ceva ? Este doar o copilă... și, hai să fim serioși, Blase este un bărbat foarte viril. Știu că cei doi Allen sunt morți după el... cine n-ar fi ?... Dar, dacă mi-ar plăcea să fac pariu, atunci aș paria că nu vor reuși.

John râse înfundat, la fel ca și cel de-al treilea bărbat, care spuse foarte amuzat :

– Tu ai fi în stare să pariezi și pe măsura șosetelor cuiva. Totuși, sunt înclinat să-ți dau

dreptate. Am senzația că delicioasa Coralie îl plictisește îngrozitor pe Stanhope.

Amintindu-și de o anumită stânjeneală pe care o observase fără să vrea la Blase, Merrin era și ea înclinată să le dea dreptate și rămase șocată de căldura ce-i cuprinse inima. Așadar, indiferent ce-ar fi spus Hope și Moira Fieldgate, chestia asta nu era considerată o treabă sigură în zonă. Și, gândi ea, bârfele de aici au prostul obicei de a fi teribil de corecte.

Încă cu gândul la aceste aspecte, îi permise lui John s-o conducă în cealaltă cameră, unde se cântau ultimele melodii disco. Se pare că John lăsase deoparte atitudinea sobră când începu să danseze. După câteva momente în care se autocontrolă, Merrin izbucni brusc în râs și renunță la orice inhibiție, părul ei negru strălucind în lumină, în timp ce se sincroniza cu mișcările partenerului ei.

– Hei, exclamă el, ești nemaipomenită ! Hai să le arătăm cum se dansează.

Cineva începu să bată din palme în ritmul muzicii. Merrin simți materialul moale al rochiei lipindu-i-se de picioare când făcu o piruetă, conștientă că cei din jurul ei se dădeau în lături, oprindu-se ca să-i privească zâmbind și făcându-le loc să danseze. Merrin râse din nou, îmbujorată de

încântare, ochii ei străluceau ca smaraldele, iar întregul corp i se mișca în ritmul muzicii. Cât timp dansă, nici un alt gând n-o tulbură.

Când, în sfârșit, melodia luă sfârșit și ea reveni pe pământ, se trezi că atât ea, cât și partenerul ei erau în centrul atenției, numărul oamenilor din cameră crescând și mai mult datorită celor care veniseră din cealaltă încăpere.

– Unde ai învățat să dansezi așa ?! exclamă John uimit.

Râzând, îmbujorat din cauza efortului, o luă de braț ca un proprietar. El gâfâia, iar atingerea mâinilor sale pe pielea ei era caldă și umedă.

Merrin era stânjenită. Una dintre penalizările faptului că era îndrăgostită de Blase era că i se părea respingătoare atingerea oricărui alt bărbat, dar o îndură pe aceasta, conștientă că pentru John acest gest era nesemnificativ. Era doar încântat că găsise o parteneră demnă de el. Sau poate chiar mai bună, cu înfățișarea ei foarte dramatică.

– Hei, ce zici de asta ? o întrebă el, când cineva puse o melodie romantică bună să mai calmeze atmosfera.

– Îmi pare rău, dar dansul acesta este al meu, răsună calmă vocea lui Blase, o notă din tonul profund făcându-l pe John să roșească și să facă un pas înapoi.

Întreg trupul lui Merrin se încordă. N-ar putea... *nu putea* suporta îmbrățișarea lui Blase.

– Mi-e atât de sete, spuse ea, forțând cuvintele să-i iasă cu ușurință de pe buze, când se întoarse să-i întâlnească privirea implacabilă.

El zâmbi, îi întinse un pahar cu șampanie și, fără să-i spună nici un cuvânt, îl făcu pe celălalt să realizeze că e în plus. Merrin își mușcă buzele, furioasă că John se grăbi să-i mulțumească și să plece. Cum de reușise Blase acest lucru ? Arogant, superb, gândi ea, refuzând să-i întâlnească privirea în timp ce sorbea lichidul auriu.

Sfârșitul melodiei disco îi lăsase, pe ea și pe partenerul ei, în mijlocul camerei. Nu se mișcară de acolo, dar, odată cu începutul următoarei melodii, alții ocupaseră spațiul liber, așa încât ea și Blase rămaseră printre ceilalți dansatori, nemișcați ca niște statui. Lumina era prea scăzută, pentru a percepe mare lucru în jur.

Bulele din șampanie începură să se ridice, când mâna lui Merrin începu să tremure; se uită în sus la el și spuse încet :

– Sunt obosită.

El zâmbi și o îmbrățișă cu o grație senzuală. Merrin ținu paharul între ei, atentă să nu-l verse,

iar el o conduse printre dansatori spre o masă, unde îi luă paharul din mână și i-l puse jos. Apoi o prinse din nou în brațe.

Tentația de a-și sprijini capul pe pieptul lui era aproape irezistibilă. Dorința o asaltă pentru un moment. El o strânse și mai tare în brațe, așa încât corpurile să li se atingă. Muzica plutea în jurul lor seducătoare, iar Merrin răspunse ca de fiecare dată, legănându-se grațioasă în ritmul muzicii, micuță și fragilă în contrast cu forța lui. Blase își sprijini fruntea pe buclele ei într-un gest care la oricare alt bărbat ar fi fost un gest de tandrețe. Fiecare mușchi din corpul ei se încordă în semn de respingere.

– Ce faci ? îl întrebă ea răgușită.

– Îți demonstrez ceva.

Vocea lui era profundă, aproape lipsită de emoție. Merrin întoarse capul, aproape înăbușită de aura de o intensă atracție sexuală cu care o învăluise. întâlni, de cealaltă parte a camerei, ochii Coraliei. Aceasta o privea furioasă și oarecum nevenindu-i să creadă. Furia îi dădu forțe proaspete. Pe un ton subțire, izbucni :

– Dacă mesajul îi este destinat Coraliei, atunci poți să te oprești. L-a primit.

– Pari foarte supărată.

Ea simți mișcarea obrazului lui cald când zâmbi și își imagina acel zâmbet batjocoritor, rece, ironic.

– Nu-mi place ce-i faci, spuse ea, furia făcând-o să pronunțe cuvintele ca pe o acuzație.

– Și ce-i fac ?

Tonul lui ar fi trebuit s-o avertizeze să tacă, dar Merrin, depărtându-și capul, îl privi fără teamă în ochi și-i spuse :

– Îi dai o lecție ?

Mâna lui se ridică, atingându-i obrazul într-un gest care probabil păru afectuos, chiar iubitor. Doar Merrin putea să-i vadă privirea când se uită la ea și-i răspunse :

– Exact, și o îmbrățișă mai strâns cu insolență.

– Iar tu te pricepi la asta foarte bine.

Cuvintele căzură între ei grele, pline de amintiri. Un mușchi tresări pe maxilarul lui. Expresia de pe chip deveni opacă, o mască splendidă care să-i ascundă adevăratele gânduri. Doar mâinile i se încordară, ținând-o mai strâns.

– Suntem doi oameni asemănători, unici în lume, tu și cu mine, încuviință el, relaxând strânsoarea când muzica atinse apogeul. Lecțiile tale sunt bine țintite, în așa fel alese ca să rănească eficient. Crezi că ar trebui să mă însor cu Coralie ?

Întrebarea neașteptată o șocă. Merrin întoarse capul și spuse cu un glas înăbușit :

– N-aș vrea să-mi fii cel mai cumplit dușman.

– Nu-i decât o copilă care suferă de o dragoste adolescentină.

El râse, un râs profund din gât, și-i ridică fața s-o privească mai bine. Pe sub gene, ea îi admiră profilul, privirea abătându-i-se insolentă, pentru câteva clipe, asupra gurii, apoi coborând spre sâni.

– Ai vrea să mă pocnești, murmură el, interpretându-i corect reacția. Dar ai face bine să te răzgândești. Altfel te voi pocni și eu și, deși gazdelor le place să se creadă moderne, mă îndoiesc că vor fi în stare să accepte acest spectacol.

Degetele lui se strânseră în jurul gâtului ei, tăindu-i respirația, apoi se relaxară și coborâră din nou pe talie.

– Deci, crezi că ar trebui s-o eliberez pe Coralie de suferință? Mă întreb cine va suferi mai mult, ea sau eu ?

– Ea. Merrin își ridică privirea sfidătoare spre el. Mă îndoiesc că tu poți suferi. Pari complet de neatins. Emoțional, mă refer, nu fizic.

El se aplecă, în așa fel, încât respirația să-i mângâie buzele când vorbi :

– Am suferit odată, Merrin, crede-mă. Și atunci mi-am jurat că n-o să se mai repete. Doar un prost ar repeta aceleași greșeli fără să se învețe minte, nu crezi ?

– Sunt pe deplin de acord cu tine, spuse ea obosită, extenuată de efortul de a se opune ispitei de a se topi în brațele lui primitoare.

– Atunci știm amândoi exact unde ne aflăm, îi dădu el replica satisfăcut și zâmbi chipului ei lipsit de expresie când melodia se sfârși.

O lăsă din nou în grija lui John cu o asemenea aroganță suavă, încât ea chiar ar fi avut chef să-l pocnească. Dacă n-ar fi fost convinsă că el i-ar fi răspuns pe măsură, întorcându-i lovitura, ar fi uitat de buna-cuviință și l-ar fi pălmuit.

Era plăcut să fie din nou în compania lui John. La fel ca toți ceilalți, și el era curios să afle care era relația exactă dintre ea și Blase și pentru că nu îndrăznea să întrebe, lui Merrin i se făcu milă de el și-i povesti despre anii petrecuți la Blackrocks.

– Așadar, tu și Blase sunteți prieteni vechi, concluzionă el.

– De când aveam doisprezece ani, îi răspunse ea un pic sec.

– Aha, asta explică totul. Zâmbi când ea îl privi ridicând dintr-o sprânceană. Păi, pari să te simți ca

acasă alături de el. Ca două jumătăți ale aceluiași întreg. Uimirea îi traversă chipul. Hm, presupun că nici asta nu-i corect, pentru că implică, într-un fel, mult mai mult decât prietenie.

– Ascultă cum plouă, spuse ea vag, întorcându-și capul să privească pe fereastră.

Sigur pe sine, cinci minute mai târziu, veni după ea Blase, încruntat și foarte hotărât.

– Îmi pare rău, spuse el, fiind evident că mințea, dar cred că-i cazul să-ți iei la revedere, Merrin. Am sunat acasă și Hope spunea că acolo plouă constant de câteva ore.

Merrin dădu din cap.

– Să-mi iau pelerina.

Coralie era în dormitor să-și ia haina. Își ridică privirea când auzi ușa deschizându-se și spuse aspru :

– Sper că te-ai distrat bine în această seară !

– În parte, îi răspunse Merrin, părându-i rău pentru tânără și fiind foarte supărată pe Blase.

Din fericire, doamna McGregor chiar intră atunci în cameră și, după câteva minute, erau în Jaguar, îndreptându-se, prin ploaia puternică, spre casă. Aproape jumătate din drum o parcurseră în liniște, până ce brusc un tunet puternic îi sperie pe toți.

– N-ar fi trebuit să plecăm ! răsună vocea destul de piţigăiată a Coraliei. Blase, nu ne putem întoarce ? Nu vom reuşi să ajungem la Blackrocks.

– Nici înapoi nu ne mai putem întoarce. S-au rupt norii, draga mea, iar acum ne apropiem de centrul furtunii. Este, probabil, pe vârful dealurilor. Sunt sigur că, odată ce vom trece dealurile, furtuna se va mai potoli.

Coralie reacţionă la cuvintele lui liniştitoare şi se bosumflă.

– Dar, dacă drumul se va inunda, riscăm să rămânem blocaţi.

– Ar putea fi ceva şi mai rău decât să rămân blocat aici cu tine pentru tot restul nopţii.

Merrin se crispă când percepu nota lenească de ironie din tonul lui, supărându-se pe el că-şi foloseşte farmecul pentru a o face pe fată să-şi uite temerile. Ca şi cum ar fi văzut mişcarea involuntară a mâinilor ei, Blase ridică tonul ca să fie auzit în spatele maşinii :

– Tu, Merrin ? Cum te simţi ?

– Bine. Cred că ai dreptate. Pe măsură ce ne apropiem de Blackrocks, ploaia se va domoli.

– Vezi, Coralie ? Linişteşte-te, te voi duce acasă teafără şi nevătămată. Te-am dezamăgit eu vreodată ?

– Nu.

Dar Coralie se ghemui și mai mult în scaun, frica ei fiind aproape tangibilă.

Lui Merrin îi păru rău pentru ea și-și blestemă această emoție. I-ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi putut-o urî pe fată, dar nu putea avea decât această profundă simpatie. Într-un fel, avea dreptate. Era periculos să conduci pe o asemenea ploaie, mai ales pe acest drum strâmt. Dar ar fi și mai periculos să se oprească, deoarece curând avea să se inunde drumul. Chiar și pe dealul Blackrocks, deasupra nivelului de inundație, era periculos să se oprească, fiindcă exista riscul unei alunecări de teren. Pământurile ținuturilor din nord erau recunoscute pentru instabilitatea lor, mai ales pe zonele unde fusese îndepărtată vegetația protectoare. De multe ori, drumul fusese închis datorită alunecărilor de teren. Vor fi în siguranță numai după ce vor traversa dealurile.

Dacă cineva era în stare să-i ducă până acolo, acel cineva era doar Blase. Nu numai că știa foarte bine drumul, dar era și foarte îndemânatic la condus, la fel ca în oricare altă activitate; vedea perfect, iar reflexele îi erau excelente.

Desigur, nu se putea relaxa, dar Merrin stătea aproape lejer în spatele lui, cu privirea ațintită pe silueta conturată pe fundalul luminii farurilor. Afară ploua cu găleata, ștergătoarele aproape nemaiputând face față. Coralie îl privea, ghemuită pe scaun, frica citindu-i-se pe fiecare trăsătură a chipului. O dată Coralie spusese ceva, dar ploaia era prea intensă ca s-o audă și când Blase îi răspunse, o făcuse destul de răspicat, încât fata redeveni din nou tăcută, în scaunul ei.

Drumul care începuse să urce peste deal părea să nu se mai termine, dar Blase se descurca excelent. Când ajunseră sus, Merrin oftă de ușurare, deși știa că, într-un fel, era mai periculos la coborâre decât la urcare.

Conform profeției lui, ploaia se mai domoli, dar atât de puțin, încât nici nu se putea pune problema să poată ajunge acasă în noaptea asta. Drumul de la baza dealului probabil era deja inundat. Cel mai sigur lucru ar fi fost să înnopteze la ferma familiei Appleton, aflată la câțiva kilometri depărtare. Merrin își căută în memorie. Era aproape sigură că până la acea fermă nu mai era nevoie să traverseze nici o vale, deci drumul nu putea fi inundat, iar doamna Appleton era o gazdă

foarte amabilă pe care n-ar fi deranjat-o deloc sosirea neașteptată a trei oameni în toiul nopții. Era sigură că și Blase se gândise la același lucru. Deocamdată era concentrat să conducă mașina peste o porțiune de drum acoperit de un strat alunecos de noroi.

Apoi norocul le-a dispărut. Peste zgomotul ploii se auzi un zgomot profund, înfundat, reverberat în întreaga mașină. Când masa de noroi și pietre izbi mașina, Coralie începu să țipe, apucând volanul și făcând mașina să se clatine. Blase strigă ceva, dar aproape că nu făcu nici o mișcare să se ferească atunci când o piatră sări de pe drum prin parbriz. O fracțiune de secundă mai târziu, Merrin își simți capul explodând de durere.

Primul sunet pe care-l auzi după aceea a fost țipătul ascuțit isteric al Coraliei, care aproape că acoperi zgomotul ploii. Acest sunet îi traversă capul, provocându-i milioane de junghiuri agonizante, zăpăcindu-i gândurile, încât nu mai putu să facă altceva decât să se rezeme de scaun, așteptând ca acest sunet să înceteze. După câteva momente lungi, sunetul se transformă în vocea pițigăiată a Coraliei, care striga numele lui Blase întruna. Merrin deschise ochii în bezna înconjurătoare. După alte câteva

momente nesfârșite, reuși să deslușească silueta fetei aplecată peste o movilă care nu putea fi decât Blase.

– Nu-l mai zgâlțâi !

Cum de reușise s-o audă, Merrin habar nu avea. Vocea îi era groasă și abia audibilă, dar reuși să atragă atenția Coraliei.

– Este mort ! țipă ea și se prăbuși, teroarea transformându-i-se în panică.

Clătinându-se, Merrin se aplecă înainte, o apucă pe fată de umeri și o scutură viguros.

– Taci odată ! îi țipă ea.

Zgomotul ploii acoperi tăcerea; Coralie începu din nou să plângă cu sughițuri. Ținându-se cu o mână de cap, care părea să-i explodeze până la urmă, Merrin căută cu atenție, cu cealaltă mână, pulsul în spatele urechii lui Blase, îl găsi și abia atunci realiză că-și ținuse respirația.

– Trăiește, îi spuse răstit Coraliei, înșfăcându-i mâna și ghidându-i-o spre locul unde se simțea pulsul lui Blase, puternic și regulat. Și-a pierdut doar cunoștința.

Coralie își smulse mâna.

– E murdar de sânge pe cap !

Cuvintele le rosti pe un ton ascuțit, abia de recunoscut. Era clar că era cuprinsă de panică. Din

nou Merrin avu acel sentiment exasperant de milă față de fată, dar știa că nu putea să și-l manifeste. Dacă aveau să scape din această situație cu pagube minime, atunci Coralie trebuia să-și recapete stăpânirea de sine și asta cât mai curând cu putință.

– Sunt sigură că nu-i prima oară când vezi așa ceva, îi zise Merrin enervată. Ai oprit motorul mașinii ?

– Nu.

Lui Merrin îi trebui toată puterea de care dispunea ca să se aplece peste scaun și să răsucească cheia în contact ca să oprească motorul. După aceea își dădu seama că nici nu știa de ce o făcuse. Apoi încercă iluminatul interior, dar acesta nu funcționa.

– O lanternă, gândi ea cu voce tare, deoarece capul o durea atât de rău, încât avea impresia că nu mai putea gândi coerent. Trebuie să existe o lanternă. Găsește-o.

După câteva momente, Coralie răspunse cu voce pițigăiată:

– Am găsit-o. Nu... Nu mă voi uita la el ! Nu ! Nu !

– Taci sau te pocnesc !

Merrin trase adânc aer în piept, străduindu-se să se concentreze.

– Poți să vii pe bancheta din spate ?

– Da. Urmă un foșnet de haine și apoi Coralie șopti alături :

Nu suport să văd sânge ! Nu suport !

– Bine.

Merrin se mișcă să vadă cum se simte. Capul îi părea de două ori mai mare, iar gâtul și umerii o dureau, dar în rest totul era bine.

– Desfă-mi fermoarul, îi ordonă ea fetei. Vreau să trec pe scaunul din față și m-aș mișca mult mai bine dacă mi-aș scoate rochia.

Degetele fetei îi căutară fermoarul și-l desfăcură. Capul o durea îngrozitor, luptându-se să iasă din rochie. Când, în cele din urmă, reuși, se rezemă de spătarul banchetei, îmbrăcată doar în chiloți și sutien, așteptând să i se potolească durerea.

– Acum am nevoie să mă ajuți să trec pe scaunul din față, spuse ea pe un ton răgușit.

Odată ajunsă pe scaunul din față, trebui să aștepte câteva minute, luptându-se cu amețeala care o amenința. în timp ce stătea rezemată de scaun, Coralie o strigă, teama ce se simțea în glasul ei lăsând clar să se înțeleagă cât de precară era starea de spirit a fetei.

– E-n regulă, îi șopti Merrin obosită.

– Am crezut ... Am crezut că ați murit amândoi.

– Nu. Suntem cât se poate de vii amândoi. Merrin își linse buzele. Știi foarte bine cât de rezistent este Blase. Este la fel de tare ca o pereche de ghete vechi. Și, apoi, a spus că o să te ducă acasă. Te va duce acasă.

– Mai degrabă se pare că tu ai să mă duci, zise Coralie printre suspine, făcând eforturi să-și revină. Și tu ești la fel ca el, nu-i așa ?

– Tare ca o pereche de ghete vechi ?

– Nu. De nădejde.

– Oh, încerc.

Însă din nou i se făcu rău. Merrin luă lanterna, o îndreptă spre Blase și i se tăie respirația. Bolovanul îl lovise dintr-o parte, din fericire evitându-i tâmpla, dar un colț ascuțit îi tăiase pielea, iar sângele și noroiul se amestecaseră, încleindu-i părul din acea zonă. Impactul îl proiectase în ușă, iar acum ploaia îi bătea în piept prin geamul spart, chipul fiindu-i lipsit de acea vitalitate care era principala lui caracteristică.

Pe undeva, gândi Merrin, trebuia să existe o trusă de prim ajutor. Toate mașinile din Blackrocks

aveau așa ceva. Acum durerea de cap i se calmase, mai avea doar câte un junghi ascuțit când și-l mișca. Reuși să găsească trusa, scoase foarfecele și, răstindu-se la Coralie, reuși s-o facă să-i țină lanterna, ca să poată tăia părul din jurul rănii.

Încurajată de faptul că acest lucru îl făcu să se încrunte, îi spuse Coraliei :

– Uite, ține bucata asta de tifon pe geam, în ploaie.

Îi luă ceva timp ca să-i curețe rana. Trebui să facă pauză de câteva ori din cauza amețelii care o asalta mereu, o dată fusese chiar nevoită să se oprească din cauza unor frisoane care o făcuseră să nu-și mai poată controla mâinile. În cele din urmă reuși să-l curețe. Rana arăta cam urât, dar la fel ca și ea, Blase fusese lovit doar ușor, în lateral. Speră din tot sufletul ca el să nu fi suferit vreo fractură a craniului.

Mușcându-și buzele ca să-și controleze teama pe care nu putea să și-o suprime complet, îi presără praf de antibiotic peste rană, care acum abia mai sângera, când el deschise ochii.

– Șșt, spuse ea automat. Suntem bine.

Lanterna era încă ațintită pe rana lui, el se încruntă și închise ochii din cauza luminii.

– Coralie ?

– E bine. Nu-ți face griji. Ai fost lovit la cap, dar e nevoie de mult mai mult decât de un bolovan ca să te pună la pământ.

Colțurile gurii lui se ridicară.

– Și tu ?

– Oh, e cam greu să omori o scorpie.

Nu-i va spune de lovitura pe care o primise și ea. Avea deja destule motive de îngrijorare. El deschise din nou ochii și rămaseră fixați pe chipul ei concentrat, privind-o surprinzător de pătrunzător. Cu o mână îi atinse talia goală.

– Îngeri cu chipuri de asistente medicale goale? murmură el, revenindu-i simțul umorului.

Merrin zâmbi și se rezemă de spătar.

– Ultima găselniță în materie de îngeri. Coralie, vrei să-mi dai ceva cu care să astup gaura din geam?

Acel ceva a fost pelerina ei. Merrin spuse repede :

– Nu, rochia ar fi mai bine. De asta voi avea nevoie.

Blase se mișcă atunci când ea își îndesă cu grijă rochia albă, frumoasă în gaura surprinzător de mică lăsată de bolovan în parbriz. Avuseseră noroc. Dacă bolovanul ar fi fost mai mare, ar fi putut să-l omoare, poate și pe ea.

– N-ai ce face, spuse ea cu severitate când îl auzi trăgând brusc aer în piept, înțelegând că durerea îl asaltase când se mișcase. Stai liniștit.

El își pierdu din nou cunoștința, chipul devenindu-i din nou inexpresiv.

– Stinge lanterna, îi spuse Merrin răgușită. Cineva va avea nevoie de ea când se va duce după ajutoare.

– Nu ! începu Coralie din nou să zbiere. Nu pot ! Nu mă poți forța să fac asta ! Mi-e frică de întuneric... Știi bine că mi-e frică. Blase, spune-i că întotdeauna mi-a fost frică de întuneric.

Vocea începu să-i urce, deveni țipăt și fata își pierdu din nou contactul cu realitatea.

– Este o fobie... continuă ea.

Exista numai o modalitate de a-i pune capăt. Din fericire, Merrin găsi din prima obrazul fetei. După palma sonoră, Coralie începu să plângă ușor, cu suspine.

– N-am să te las să mă părăsești, se smiorcăi ea. Vom sta toți aici. Așteaptă până mâine dimineață. Nu vei pleca.

Răbdarea lui Merrin ajunse la capăt.

– Ascultă-mă cu mare atenție, ticăloasă mică și egoistă. Vocea îi era joasă și dură, suficient de

sonoră însă, ca să fie auzită până în spate peste ropotul ploii. Nu-mi pasă de tine, de fobiile tale sau de eul tău prețios, continuă Merrin enervată. Sinceră să fiu, mi-e indiferentă prezența ta. Dar Blase are nevoie de ajutor și mă voi duce după ajutor. Ai de ales : fie mergi două mile pe jos până la ferma Appleton, fie stai aici cu el. Hotărăște-te.

Tăcere, apoi :

– Cum *îndrăznești !* Tonul fetei radia de furie, conducând-o spre o criză de isterie.

– Oh, cu ușurință, spuse Merrin rânjind.

– Pentru că ești îndrăgostită de el. Crezi că n-am observat ? Este atât de evident, încât toți au observat. Ești de râs...

– Mai vrei o palmă ?

Răceala din glasul lui Merrin o amuți pe fată. Mai blândă, Merrin continuă :

– Dacă vrei să-i fii de ajutor, încearcă să te controlezi, în așa fel încât, atunci când el o să-și revină, să-i poți da din puterea ta. Acum, dă-mi te rog pătura din spate.

– Dar o folosesc eu.

– Blase are nevoie de ea mai mult decât tine.

Urmă o tăcere, dar când îi dădu pătura, Coralie murmură :

– Îmi pare rău.

– E-n regulă.

Merrin înfășură pătura în jurul lui, rămânând nemișcată când îl simți pe el mișcându-se și, nemaiputând rezista, îl sărută ușor pe frunte. Era ultima oară când îl va mai săruta, ultima oară când va mai face ceva pentru el. Sub buzele ei, capul lui se mișcă și, atât de încet încât abia îi auzi cuvintele, el îi spuse :

– Nu... nu ești în stare să mergi atâta. Cum ea nu răspunse, el repetă. Merrin ? M-ai auzit...?

– Da, am auzit. Acum stai liniștit, iubitul meu. Culcă-te la loc.

– Al naibii... cap...

Își rezemă capul de brațul lui Merrin. Îi simți buzele sărutându-i umărul și, înainte de a ceda, reuși să spună :

– Ar fi mai bine să revii aici în față, Coralie, după ce plec eu, ca să poți să-l supraveghezi.

– Este... este bine ? Nu mai sângerează ?

– Nu. Sângerarea s-a oprit.

Micuța voce din spate rosti înspăimântată, aproape implorând-o :

– E rece.

– Reazemă-te de Blase. Vă va fi la amândoi mai cald.

Merrin făcu o pauză, când un nou val de durere o asaltă, apoi se îmbrăcă cu pelerina. După alte

câteva minute, aparent nesfârșite, ieși din mașină încălțată cu niște cizme de cauciuc pe care le găsise în portbagajul mașinii, o umbrelă într-o mână și lanterna în cealaltă. Pusese deja un triunghi de avertizare în spatele mașinii, iar celălalt îl avea sub braț. Acum deja îi era frig și tremura continuu când porni pe drumul spre fermă.

Ce ghinion, gândi ea, refuzând să se gândească la cât de mult îi afectase atacul de panică al Coraliei, când trăsese de volan. Genul de copil foarte răsfățat, era imposibil să se aștepte de la ea să aibă un comportament controlat cum își impusese Merrin în ultimii șase ani. Desigur, Blase se născuse cu el, nu era de mirare că putea ignora tendințele isterice ale Coraliei, când avea atât de multe să-i ofere în schimb.

Clipind puternic, Merrin se opri să pună cel de-al doilea triunghi de avertizare la capătul porțiunii de șosea afectate de alunecarea de teren. Când se îndreptă, trase adânc aer în piept, ținându-se cu o mână de cap. Durerea se mai potolise, posibil din cauza aerului proaspăt sau poate pentru că știa că trebuia să-i aducă un ajutor lui Blase. Sângele din păr i se uscase.

Cu hotărâre, își continuă drumul.

Capitolul 4

Peste ani de zile, Merrin nu-și va mai aminti mare lucru din coșmarul pe care îl avusese de îndurat până la ferma Appleton, ci doar că reușise să parcurgă drumul șoptind numele lui Blase la nesfârșit, în timp ce ridica pe rând, cu greu, câte un picior. Amețită, aproape în transă, mai parcurse câțiva metri după ce trecu de cutia albă de scrisori de la poarta fermei. Durerea pe care o simțea la fiecare pas pe care-l făcea îi aducea lacrimi în ochi; cei aproape o sută de metri care o mai despărțeau de ușa casei păreau o distanță enormă.

Unul dintre câini începu să latre, sunetul strident străbătând prin ropotul ploii și printre tunete.

Înainte de a ajunge la ușa din spate, deja apăruse cineva la intrare, cu o lanternă în mână, strigând să i se aducă repede o lampă cu gaz, deoarece curentul era întrerupt.

După aceea se făcu multă gălăgie, dar nici o urmă de confuzie; doamna Appleton și cei patru fii puternici ai ei veniră s-o ia pe Merrin și o puseră într-o cadă cu apă fierbinte, sub privirea atentă a doamnei Appleton.

– Ești în stare de șoc, spuse ea pe un ton cunoscător, când Merrin încercă să-și șteargă lacrimile. Iar cucuiul tău nu te prea ajută să te simți în formă. Acum gata, nu-ți mai face griji ! Greg a luat buldozerul, iar ceilalți sunt în Land Rover, așa că vor ajunge la mașină și-i vor aduce pe Blase și pe Coralie. Iar mâine dimineață, și tu și el veți face o radiografie la Whangarei, doar ca să fiți siguri că totul este în regulă.

Doamna Appleton era plinuță și blândă, în urmă cu vreo treizeci de ani fusese soră medicală, așa că, atunci când îi spuse, în sfârșit, lui Merrin să iasă din apa fierbinte și începu s-o șteargă cu putere, Merrin se relaxă, amintindu-și de sentimentul de securitate pe care ți-l dădeau o baie fierbinte și un prosop.

– E cam mare pentru tine, dar măcar este caldă, îi spuse gazda, îmbrăcând-o cu o cămașă de noapte. Acum, îmbracă acel halat și vino în bucătărie să-ți văd tăietura.

Încăperea era mare și spațioasă și era încălzită de cuptorul cu lemne. Lămpi cu gaz aruncau o lumină caldă pe tencuiala imaculată și peste celelalte aplice, care acum erau ineficiente, până când va fi restabilit curentul electric, dar inima casei tot funcționa. Săriră scântei când doamna Appleton mai puse un buștean pe foc.

– Mulți oameni au renunțat la cuptoarele cu lemne când s-a electrificat zona, spuse ea așezând un ceainic pe plită. N-am regretat că l-am păstrat pe al nostru.

– Și la Blackrocks încă mai este unul.

– Da. Moira Fieldgate îl mai folosește la coptul pâinii. Luă o sticlă din care răzbătea miros de dezinfectant. Hai să ne uităm, da? Hmm, ai avut noroc, este doar o zgârietură. N-o să-ți tai părul, ți-l voi spăla numai. Nu vei avea nevoie de copci.

Lui Merrin îi dădură lacrimile. Se uită la mâini, strângând cu putere pumnii.

– A trebuit să-i tai părul lui Blase. Se ... Se tăiase la cap. Bolovanul l-a lovit pe el prima dată. Nici măcar n-a mai avut timp să-și ferească capul cu brațul.

Deoarece Coralie apucase volanul și el a avut nevoie de ambele mâini să stabilizeze mașina ca să nu se prăbușească în valea de sub ei. Ar fi putut să se aplece într-o parte; într-adevăr, începuse să se miște, ferindu-se instinctiv din calea pericolului, dar, dintr-un motiv anume, renunțase să se ferească și fusese lovit Dumnezeu știe cât de tare.

– Se va face bine, îi spuse doamna Appleton, liniștind-o. Blase este greu de omorât... este un supraviețuitor. La fel ca și tine, aș zice. Ai străbătut un drum foarte lung prin beznă, cu un cucui cât un ou de mare. Cât de tare te doare capul ?

– Al naibii de tare !

Doamna Appleton chicoti, dar își puse mâna rece pe fruntea ei.

– Ți-ai pierdut cunoștința când te-a lovit, nu ? Probabil ai o contuzie ușoară. Ți-a fost rău ?

– Nu, deși a fost cât pe ce de câteva ori.

– Ai să te faci bine. Luă de pe foc ceainicul care începuse să fluiere. O să-ți încălzesc niște lapte și apoi mergi la culcare.

– Nu ! Bătrâna o privi încruntată, surprinsă. Aștept până se vor întoarce. Vreau... vreau să fiu sigură că este teafăr.

– I-a curs sânge pe urechi sau pe gură ?

Merrin clătină din cap.

– Nu, nu din câte îmi amintesc eu. Cel puțin, nu pe gură.

– Avea craniul deformat ?

– Nu.

– Atunci este puțin probabil să-i fie spart, dacă de-asta ești îngrijorată. După câte îl cunosc eu pe Blase, o să-și revină imediat și va fi furios pe tine că ai plecat prin ploaie. Și va fi cooperant când o să vreau să-i îngrijesc rana, ca un rechin când găsește o pradă !

Comparația plină de imaginație a bătrânei o făcu pe Merrin să chicotească, dar rămase, încăpățânată, lângă foc, sorbindu-și laptele, refuzând să părăsească încăperea mare și veselă, deși pleoapele i se închideau.

În sfârșit, peste sunetul acum îndepărtat al tunetelor și ropotul neîncetat al ploii, se auzi zgomotul motoarelor mașinilor.

– Rămâi aici ! îi ordonă doamna Appleton, mișcându-se cu o viteză surprinzătoare pentru o

femeie de talia ei. Coralie intră prima, albă la față din cauza extenuării, agățată de brațul lui Dave Appleton. Apoi intră Blase, la fel de palid. Când îi căzu privirea pe Merrin, micuță în cămașa de noapte enormă a gazdei, în privirea lui se trezi ceva la viață. Făcu un pas, îndepărtându-se de brațul susținător al lui Tom, dar aproape imediat se clătină și înjură grosolan, ignorând complet prezența femeilor în cameră.

– La fel de încăpățânat ca întotdeauna, spuse Merrin, ușurarea făcând-o să tremure.

El rânji.

– Ei bine, se pare că o lovitură zdravănă nu te-a afectat prea tare. Vino să arunc o privire.

Era evident că n-avea de gând să se miște de acolo până când Merrin nu-i arăta, așa că ea se ridică, traversă camera și se opri în fața lui cu capul aplecat în așa fel încât el să-i vadă rana. Cu o mână, el îi dădu la o parte foarte ușor șuvițele de păr din acel loc și-i atinse ușor cucuiul.

– Se pare că ai un cap tare ca piatra, ricană el, apoi cu jumătate de glas adăugă: îți mulțumesc.

Strident, aproape șocant în atmosfera tăcută, răsună glasul Coraliei :

– N-ar fi mai bine să te duci la culcare, Blase ? Arăți ca moartea !

Merrin vru să se depărteze și se împiedică în faldurile largi ale cămășii de noapte. Cu capul pulsându-i dureros, fu prinsă și ținută pentru un moment de el, apoi Blase zise brusc :

– Ai perfectă dreptate, Coralie.

Când Merrin se depărtă, el zâmbi gazdei lor, folosindu-se de acel extraordinar farmec al lui.

– Însă sunt sigur că mă veți folosi înainte, ca să vă îmbunătățiți tehnicile vechi de soră medicală.

Doamna Appleton zâmbi.

– Da, am să arunc o privire. Totuși, mai poți aștepta până îi arăt lui Merrin camera în care o să-și petreacă ce a mai rămas din această noapte. Haide, domnișoară, că văd că dormi în picioare.

Patul era încălzit de trei sticle cu apă fierbinte. Merrin mai apucă să simtă doar pătura care o înveli imediat, după care căzu într-un somn atât de adânc, încât nici sosirea Coraliei, în celălalt pat din cameră, nu-i tulbură somnul, și nici vânzoleala celorlalți membri ai familiei, a doua zi de dimineață, nu reuși s-o trezească. Doar zgomotul unui elicopter reuși să-i străpungă vălurile viselor.

– Sus, domnișoară ! Haide, este timpul s-o iei din loc. Elicopterul a sosit ca să vă ia, pe tine și pe Blase, și să vă ducă la spitalul din Whangarei.

Doamna Appleton era atât de veselă și plină de viață de parcă nici nu-și petrecuse noaptea trează și ocupată.

– Cum îți simți capul ? o întrebă ea.

Merrin și-l ridică prudentă de pe pernă.

– Bine, răspunse ea, nevenindu-i să creadă. Foarte puțin dureros, iar gâtul puțin țeapăn, dar în rest nimic. Cum se simte Blase?

– Țâfnos și nerăbdător să plece. Din fericire, Blackrocks n-a prea fost afectat de furtună, așa că nu are motiv de disperare. Nu cred că mai este cazul să-ți spun că, dacă ar fi considerat că ferma are nevoie de el, atunci ar fi fost acolo, gata de muncă, fără nici o grijă pentru capul lui. Bărbații ! Acum, bea ceaiul ăsta și am să-ți aduc niște haine. Am reușit să găsesc niște lucruri de-ale lui Sally, care cu siguranță îți vor veni mult mai bine decât cămașa asta de noapte.

Sally era fiica ei, care acum era însărcinată, însă, din fericire, își lăsase la fermă niște blugi și tricouri care erau doar cu o măsură mai mare decât a lui Merrin.

– Arăți ca o refugiată, comentă Coralie care intră în cameră după ce Merrin se îmbrăcase.

Evident, ea fusese prima care vizitase șifonierul lui Sally.

– Doamnă Appleton, să pregătesc micul dejun pentru băieți? Ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă.

– Mai bine să așteptăm să-i vedem, răspunse gazda practică. Vino, Merrin. Pilotul trebuie să se întoarcă curând. S-a dus să verifice pagubele. Tom mi-a spus că sunt distruse o mulțime de garduri și poduri și mai mulți bușteni blochează drumurile, dar am fost norocoși. Se putea și mai rău. Doisprezece centimetri de precipitații în șase ore !

Blase ieșise deja pe verandă împreună cu Tom. Stătea rezemat de un stâlp de susținere și privea elicopterul care se întorsese și ateriza pe tălpici.

– Haide ! o strigă el, avertizând-o să-și plece capul deoarece elicea continua să se rotească.

Arăta obosit, puțin tras la față, ridurile din obraji fiind subliniate și mai mult de soarele strălucitor.

Inima lui Merrin era strânsă într-un fel de gheară care o ținu nemișcată și înghețată tot drumul până la spital. Pentru prima dată își dădea seama că ceea ce era între ei doi era mult mai mult

decât o simplă atracție fizică, așa cum presupusese ea. Era și asta o parte a întregului, această excitație atât de intensă încât era dureroasă, pe care numai el i-o putea trezi, dar era mult mai mult decât atât. În câteva cuvinte, putea spune că-l iubea. Incredibil ! Se îndrăgostise la numai doisprezece ani, el atunci având optsprezece, îl iubise și după ce îndurase cea mai cumplită trădare, de-a lungul atâtor ani și rămăsese îndrăgostită de el fără limite și fără speranță.

Îi apăru pe buze un zâmbet amar. Ar fi trebuit să primească un premiu pentru fidelitate ! Și tot ce-și dorea era ca el s-o iubească. Doar unui masochist i-ar fi plăcut această rușinoasă dependență de cineva căruia nici nu-i păsa de ea, ci vedea în ea doar o modalitate de a-și potoli pasiunea. Probabil o vrăjise, își spuse ea.

Când el o mângâie pe obraz, Merrin se sperie, fiind trezită brusc din reverie. Privi în sus și zâmbi când îi întâlni ochii verzi-aurii, care exprimau foarte multă îngrijorare. Deodată, zgomotul motorului elicopterului se schimbă, iar pilotul începu procedura de aterizare. După aceea, Blase o ținu de mână până aterizară. Apoi pilotul sări jos din elicopter și veni s-o ajute pe Merrin să coboare.

Blase refuză orice ajutor la coborâre, dar își puse un braț în jurul umerilor ei când fugiră pe sub palele elicopterului, îndreptându-se spre micul grup de persoane care-i aștepta.

Înainte chiar de a fi ajuns la acel grup, o lumină fulgeră brusc, iar Blase înjură. Unul dintre cei care îi așteptau era doctor, dar ceilalți trebuia să fie reporteri.

– Vrei să fii o eroină ? o întrebă Blase, rostindu-i enervat cuvintele la ureche.

Merrin clătină din cap, căutându-i din privire chipul. Desigur, dacă va afla cineva de coșmarul din noaptea trecută, Coralie se va simți și mai rușinată decât se rușina de fobia sa. Blase încerca s-o protejeze.

– Atunci taci din gură și nu spune nimic nimănui.

Din cauza căldurii și poate și din cauză că era încă extenuată când ajunseră la micul grup, Merrin se împiedică. După aceea, totul fu foarte ușor. Ea și Blase au fost băgați în spital, unde o soră medicală glumi cu Blase, în timp ce le lua datele personale. Reporterul trebui să aștepte afară.

Nimic nu putea grăbi rutina calmă din spital, nici chiar nerăbdarea lui Blase de a pleca odată. În

sfârșit, le-au fost făcute radiografiile, iar doctorul le-a spus că au avut noroc pentru că nu exista nici un semn de fractură.

– Dar vă vom reține aici douăzeci și patru de ore, îi spuse el ferm lui Merrin. Aveți nevoie de odihnă, iar domnul Stanhope mi-a spus că nu veți reuși să vă odihniți deloc la Blackrocks.

Merrin întâlni strălucirea dură din privirea lui și înțelese că fusese ideea lui ca ea să rămână în spital. Durerea o făcu să strângă din buze, durerea și supărarea. Nici nu-i putea spune mai clar de atât cât de indiferentă îi era.

– Cum te întorci ? îl întrebă ea, simțindu-și gâtul uscat.

– La fel cum am venit. El o privi și se încruntă. E totul în regulă ?

Ea dădu din cap, temându-se să spună ceva. Tensiunea dintre ei probabil devenise evidentă, pentru că doctorul spuse încet :

– Sora vă va arăta salonul, domnișoară... doamnă Sinclair.

Și asta a fost tot. Se pare că-i dăduseră niște somnifere, pentru că dormi cea mai mare parte a zilei și dormi chiar profund în timpul nopții.

– Poftim, îi spuse una dintre asistente, dându-i un ziar a doua zi dimineață. Norocoasa de tine ! Aș da orice numai ca Blase Stanhope să-și pună un braț în jurul meu !

În fotografia din ziar păreau doi iubiți, el protector, aproape tandru când privea în jos spre ea, iar Merrin convenabil de supusă.

– Și uite cum aparențele pot înșela, murmură ea, citind dusă pe gânduri rândurile de sub fotografie și micul articol care o însoțea.

Blase fusese incredibil de discret. Pentru oricine care nu era familiarizat cu zona, părea că alunecarea de teren îi surprinsese la numai câteva zeci de metri de ferma Appleton. Nu scria nimic despre expediția ei nocturnă prin furtună și tot restul, ceea ce era exact ce-și dorea și Merrin. De asemenea, nu se menționa nimic de Coralie.

– Mulțumesc, murmură ea întinzându-i înapoi ziarul.

– Ah, poți să-l păstrezi. Tânăra soră îi făcu cu ochiul, și continuă : poate vrei să păstrezi fotografia, ca amintire. Este superb, nu-i așa ? La fel de sexy ca o stea de cinema. Presupun că-i doar un om obișnuit sub această înfățișare magnifică.

– Nu chiar.

Vocea lui Merrin răsunase suficient de sec ca să atragă atenția asistentei, care o privi ușor nedumerită pentru un moment. Grăbită, Merrin adăugă :

– Este mult mai mult decât pare. De fapt, când îl întâlnești, ai tendința să uiți de înfățișarea lui.

Asistenta dădu din cap, cunoscătoare.

– Charisma, asta este. Norocos bărbat. De ce nu s-a însurat până acum ?

Merrin reuși să zâmbească, tolerantă, dar neinteresată :

– Nu-l cunosc suficient de bine, ca să-l fi întrebat.

– Păcat. Asistenta păru că regretă, dar imediat se înveseli și spuse : ei bine, am auzit că vei pleca acasă în dimineața asta. Cum ai de gând să te întorci acasă ?

– Pe șosea. Aici se spune că au pus poduri provizorii peste toate râurile, așa că nu vor fi probleme.

– Presupun că abia aștepți să pleci de aici.

Merrin zâmbi, atingându-și cu o mână cucuiul – acum abia perceptibil.

– Da, cu siguranță. Toți ați fost foarte amabili cu mine, dar spitalele nu-s locurile mele preferate unde să-mi petrec timpul.

– Nimănui nu-i plac, așa că nu-ți face probleme. Ei bine, acum ai văzut tot ce poate să-ți ofere mai rău nordul țării; cu puțin noroc, de-acum înainte vom avea parte de o toamnă frumoasă. Cât ai de gând să mai rămâi în zonă ?

Merrin n-o învinovățea că era atât de curioasă. În definitiv, curiozitatea era una din caracteristicile umane. Zâmbind, îi dădu un răspuns evaziv, iar curând fata plecă. La scurt timp, un medic îi aduse la cunoștință că fusese externată. O asistentă îi aduse o cutie cu îmbrăcăminte. Haine de oraș. După ce se îmbrăcă, Merrin se privi în oglindă și oftă.

Odinioară, fusese la fel de plină de viață și veselă ca tânăra asistentă medicală. Acum, însă, arăta mai bătrână decât cei douăzeci și patru de ani ai ei, îngrijorarea din ochi umbrindu-i trăsăturile tinere și pielea netedă și frumoasă. Aproape că părea învinsă, ca și cum viața câștigase o bătălie ce fusese dusă cu mâinile pătate de sânge. Îngândurată, luă cutia și traversă curtea spitalului spre ieșire.

Spre marea ei surprindere, Blase era cel care venise după ea, elegant într-un costum închis la culoare, cu părul strălucind în lumina soarelui. Vorbea cu una dintre asistentele medicale. Când Merrin se apropie, el își ridică privirea spre ea. O scăpărare de emoție străluci în ochii lui și apoi zâmbi. Îi spuse ceva tinerei cu care stătea de vorbă înainte de a se îndrepta spre Merrin și de a-i lua cutia din mână.

– Arăți tare apetisantă, spuse el în fața asistentei și a altor câteva care treceau, din întâmplare, pe acolo, și o sărută ușor pe obraz.

Fără să vrea, Merrin se albi la atingerea lui. Instantaneu, mâna lui îi cuprinse talia, strânsoarea crudă a mâinii întărind atitudinea posesivă.

– Ai grijă, altfel vor insista să-ți mai petreci o zi aici, îi spuse el ușor.

Asistenta zâmbi și o privi pătrunzător cu ochi de cunoscător pe Merrin, care acum se înroșise.

– Oh, nu cred că vom face asta. Nu prea era nevoie nici să fie internată, dar am auzit că cineva a insistat.

Vocea ei nu lăsa nici o îndoială la cine se referea. Merrin închise ochii, enervată și îngrijorată. Pentru un motiv anume, Blase își schimbase

vechea atitudine, iar acum se purta posesiv cu ea, Merrin fiind înclinată să creadă că punea din nou la cale un plan diabolic.

– Mai bine să fim siguri, decât să ne pară rău mai târziu, spuse el.

Blase, care *niciodată* nu vorbea în clișee ! Apoi își luă rapid rămas-bun și-i mulțumi asistentei medicale, după care se îndreptară spre mașină. Văzu că ea se uita la mașina lui Ellis ridicând din sprâncene și-i explică, revenind rapid la tonul lui obișnuit :

– Jaguarul încă n-are parbriz, așa că Ellis a fost suficient de amabil să-mi împrumute mașina lui.

Involuntar, ridică privirea, căutând locul unde Blase fusese lovit.

– E bine, îi zise el brusc.

– De ce nu te-ai ferit ? îl întrebă ea timidă.

– M-am ferit. Dar n-am fost suficient de rapid.

Încăpățânată, ea scutură din cap.

– Nu sunt proastă, Blase. Începuseși să-ți pleci capul, apoi te-ai oprit. De ce ?

El aruncă cutia în portbagaj, apoi îl închise cu putere. Reveni lângă ea. Merrin îl privea palidă, dar în continuare hotărâtă. Putea să vadă cât îl

enervase cu această întrebare, după cum îi erau încordați mușchii maxilarului. Deschizându-i portiera, spuse tăios:

– Consideră-l un gest cavaleresc. Acum treci înăuntru.

Așadar, avusese dreptate. Ignorase intenționat toate măsurile de protecție și se sacrificase pentru a o proteja pe ea. O cuprinse o stare ciudată, voia să-i mulțumească într-un fel.

Când el porni motorul, ea spuse încet :

– Mulțumesc...

– Nu-mi trebuie gratitudinea nimănui.

Se întoarse să vadă în spate când dădu mașina în marșarier. Umerii lui puternici se profilară prin haină, iar chipul îi era încordat.

– Uite ce-i, vrei să taci o vreme ? Mașina asta este încă nouă pentru mine.

Voia să-i închidă gura, bineînțeles; întotdeauna știuse cum să se descurce cu mașinile, știa instinctiv cum să folosească cel mai bine orice motor, dar ea tăcu, întrebându-se care îi erau planurile în privința ei.

Cu siguranță nu o ducea direct acasă, pentru că altfel nu i-ar fi adus acest gen de haine, gândi ea, privindu-și sandalele cu tocuri înalte care-i puneau cel mai bine în evidență linia fină a picioarelor.

Abia după ce el întoarse Mercedesul pe șoseaua principală spre sud, ea începu să-i întrevadă planurile. Oare n-avea de gând să o ducă înapoi la Auckland, ca s-o gonească ? Oare nu-i pusese în portbagaj și celelalte lucruri împachetate de Moira Fieldgate, care era probabil în culmea fericirii acum ?

Aruncă o privire rapidă spre profilul lui și observă că și el o privea, batjocoritor, la fel de rece ca vânturile din sud. Aștepta ca să-l întrebe care-i erau intențiile.

Își privi mâinile, relaxându-și voit degetele. Nu-i va da această satisfacție.

Zece minute mai târziu se felicită că nu-l întrebase. Blase coti pe un drum lateral îngust, care se transformă într-un drum privat și urcă un deal ca să ajungă la o casă adăpostită într-o vale, cu o priveliște magnifică spre Whangarei.

Ajunseră în fața casei, opri în ceea ce părea a fi curtea din față a clădirii acoperită complet cu dale din beton. Apăru un câine cu lanțul zornăind la gât în ușa unui coteț. Lătră curios o dată, dar după ce Blase vorbi cu el, se culcă la loc la soare, cu botul pe labe.

– Unde suntem ?

Blase ridică o sprânceană :

– Credeam că nu mai întrebi. Locul acesta aparține unor prieteni ai mei. Mi l-au împrumutat pentru o zi.

– P... poftim ?

El zâmbi, un zâmbet nu prea amabil, și-i explică:

– Nu te gândi la prostii. Sonia nu mi-ar îngădui așa ceva, dar a înțeles că n-aș putea rămâne un minut singur cu tine la Blackrocks. Așa încât, când i-am explicat că am ceva foarte important de discutat cu tine, mi-a sugerat să te aduc aici.

– Ce-i... atât de important ?

Drept răspuns, el se aplecă și-i desfăcu centura de siguranță.

– Hai înăuntru și vei vedea.

În mintea ei, toate beculețele de alarmă începură să clipească a pericol, dar îi acceptă ajutorul la coborârea din mașină și intră cu el în casă.

– Ia loc, îi spuse el din ușă. Arăți de parcă ai avea nevoie de o cafea.

Ceva mai tare i-ar fi fost mai de folos. Merrin se simțea atât de amenințată, încât nu se putea relaxa

și, după un moment în care se uită lung la fotoliul gri de piele ca și cum ar fi fost un marțian, ieși pe ușa de sticlă a terasei.

Rămase acolo mult timp, privind zborul leneș al unui șoim pe deasupra dealurilor înverzite, devenind conștientă pentru prima oară cât de legată era de ținuturile nordice. Făceau parte din ea, la fel cum tot parte din ea era și iubirea pentru Blase. Ceea ce păruse a fi numai o atracție fizică intensă, cel puțin în cazul ei, era acum genul de iubire care ținea o veșnicie.

La fel ca și singurătatea, o amărăciune în suflet o făcu acum să se înfioare, prea șocată ca să-și poată controla tristețea.

– Merrin !

Vocea lui Blase răsună dur, iar ea se întoarse imediat, temându-se că, dacă el ar fi ieșit, ar fi observat disperarea care pusese stăpânire pe ea.

– Sunt aici, admir priveliștea. Făcu apel la toată stăpânirea de sine ca să-și alcătuiască o mască în timp ce intra în cameră. Superbă priveliște, nu ? Prietenii tăi au construit casa exact unde trebuia.

El o privi pătrunzător.

– Da, așa este. Te voi aduce într-o noapte aici. Priveliștea este și mai spectaculoasă atunci, mai

ales când luna este ascunsă. Ia loc. Sonia a lăsat cafea gata pregătită, așa că nu mai trebuie să faci ness.

– Acasă beau aproape de fiecare dată ness, îi spuse ea din fotoliul gri.

El o privi amuzat, zâmbind, fiind totuși atent.

– Nu contează, n-am să te spun nimănui. Cum te simți cu capul ?

– Foarte bine. Tu ?

– Nici o problemă, datorită reacției tale imediate. Un licăr străluci în profunzimile ochilor lui. Totuși este păcat că a trebuit să-ți strici acea rochie frumoasă. Iar talentul tău ca frizer ar fi putut fi ceva mai perfecționat.

Cineva făcuse un retuș eficient frizurii lui, care acum îi ascundea rana. Inima ei tresări când se gândi la alternativa mai rea care s-ar fi putut întâmpla.

– Mda, păi, nici n-am avut condiții prea bune de lucru, spuse ea ușor, recunoscătoare că putea avea cafeaua către care să-și îndrepte atenția.

Auzi sunetul înfundat și puternic când Blase se așeză în alt fotoliu din piele neagră modern și aștept㠄. După un moment, el o întrebă :

– De ce ai plecat din mașină, prin furtună, Merrin ?

– Este foarte clar de ce. Deși tot corpul îi era țeapăn din cauza încordării, reuși să ridice din umeri. Aveai nevoie de ajutor, iar Coralie ieșea din discuție. Era îngrozită.

Poate o notă din vocea ei îl supără. Foarte rece, făcu o remarcă :

– Sper că nu-i cazul să-ți spun că nu teama ei de întuneric a fost problema.

– Nu, bineînțeles că nu. Știu să recunosc o fobie când o întâlnesc. Puse pe o măsuță ceașca de cafea și adăugă: și-a dat toată silința. Îmi pare rău pentru ea.

– Crede că m-a dezamăgit, refuzând să se ducă. Mă tem că te consideră pe tine vinovată de asta.

Vocea lui era ironică. Merrin îl privi și zâmbi, înțelegând-o pe față. Coralie încă nu reușise să-și depășească atitudinea infantilă. Era normal să nu-i convină cum a procedat Merrin, deși tot ce făcuse fusese pentru binele lui.

– Ei bine, transmite-i din partea mea că nimeni n-o învinovățește, spuse ea ușor. Aș fi procedat la fel și dacă ar fi fost altcineva în locul tău.

– Sunt convins. Și ai fi sărutat și pe altcineva ca pe mine ?

Întrebarea avu efectul unui pumn în stomac. Merrin își coborî pleoapele imediat ca să-și ascundă sentimentele, dar el știa exact ce simțea ea, deoarece continuă:

– De ce nu recunoști, Merrin ? Lucrurile ar fi mult mai simple dacă ai înceta să te tot ascunzi.

Ea nu zise nimic, refuzând să-și ridice privirile de pe covorul albastru închis. Îl auzi mișcându-se ușor și se trezi cu el în față. O apucă de umeri și o forță să se ridice în picioare.

– Dacă ți-e mai ușor așa – spuse el ironic – voi spune eu primul. Te vreau. Și te voi avea. Acum...

Degetele lui coborâră de-a lungul mânecilor costumului ei elegant și, prinzând-o de coate, o trase mai aproape de el.

– ... acum, Merrin, spune-o și tu.

– Că te vreau ?

Întrebarea i-o pusese cravatei lui, vorbind fără emfază, simțind cum inima îi moare în piept.

– De ce vrei să mă auzi spunând asta ? Știi deja acest lucru. Ai știut dintotdeauna.

Ea își dădu capul pe spate și-l privi cu amărăciune cum zâmbește, o grimasă a buzelor lui care-i spunea cât ura el puterea ei asupra lui.

– Da. Chiar credeai că te vei putea întoarce la Blackrocks, Merrin, așa... ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ? Sunt sigur că mă cunoști suficient de bine, ca să realizezi că nu uit și nu iert prea ușor.

– Am crezut... că șase ani au fost destui, o vreme destul de îndelungată.

Ea oftă, simțind efectul pe care-l avea asupra ei atingerea lui Blase. Simțea fiecare deget al lui pe umerii ei, parfumul masculin abia sesizabil, îi vedea sub cămașa subțire pielea bronzată și îi simțea forța și grația care o înlănțuiseră.

– Ai uitat ?

– Nu, răspunse ea tulburată și adăugă cu o incredibilă prostie : dar e diferit în cazul unui bărbat.

– Ei, haide, doar nu crezi prostia asta, nu ? Chiar ești convinsă că o femeie se îndrăgostește totdeauna de primul bărbat cu care se culcă, iar un bărbat are o mulțime de aventuri fără să simtă nimic pentru iubitele lui ? Este o idee aproape la fel de naivă ca și când ai crede în dragostea la prima vedere.

Sarcasmul din vocea lui își atinse ținta, lovind-o în plin. Întorcându-și capul într-o parte, spuse cu greutate :

– Ce vrei, Blase ?

– Pe tine.

Palidă ca un mort, ea începu să tremure, apoi își mușcă buzele, încercând să se calmeze.

– Nu se poate.

– Ah, dar nu-i chiar atât de ușor de făcut, cum este de spus, nu-i așa ?

Mâinile lui îi mângâiară ușor gâtul, apoi curbele suple ale sânilor, în final căzând de o parte și de cealaltă a corpului ei. Zâmbea.

– Vino aici.

– Nu vin.

El nu spuse nimic, dar ea îi simțea puterea subjugantă, știind foarte bine că dacă va merge la el, totul s-ar fi sfârșit.

– Nu vin, repetă ea răgușită, ținându-și capul plecat. Nu voi deveni amanta ta, Blase.

– Te vreau.

Aceste două cuvinte rostite cu o patimă covârșitoare rămaseră în suspensie între ei, asemenea barelor unei închisori, despărțindu-i. Merrin își privi mâinile și le împreună pentru că tremurau de dorința de a-l atinge. El rămase la un pas departe de ea cu întreaga ființă concentrată asupra ei, încercând s-o facă să cedeze. Înfricoșată de intensitatea senzațiilor, repetă cu o voce ușor îngroșată:

– *Nu* îți voi fi amantă, Blase.

– Mă dorești, spuse el dulce. Faci un efort extraordinar să te stăpânești. Trebuie numai să te ating și mă vei implora să te iau.

– Dar nu mă vei atinge, nu-i așa ?

Se lupta cu disperare să se controleze, apelând la toată forța pe care o acumulase de-a lungul anilor, hotărâtă să nu-și mai încredințeze din nou destinul în mâinile altora. Aruncă o privire spre mâinile lui, la degetele lungi și fine, mâinile bărbatului pe care îl iubea, care o ura și o dorea deopotrivă, dar fără să simtă nimic asemănător cu ceea ce simțea ea pentru el.

Nu voia decât ca ea să renunțe la libertatea atât de greu dobândită. Se pare că afrontul mândriei lui nu putea fi uitat decât dacă ea se întorcea în genunchi la el, împotriva voinței ei, silită de forța întunecată a senzualității lui. Și după aceea... ce va urma? Cât de mult ar mai dura relația lor ? Inevitabil, ultima umilință ar fi fost s-o respingă când pasiunea pentru ea ar fi dispărut.

– Nu, nu te voi atinge, spuse el încet. Dar te vei întoarce la mine mai devreme sau mai târziu. Ești disperată după mine, nici măcar n-ai încercat să negi acest lucru. Te-am așteptat șase ani... mai pot aștepta câteva zile.

Mândria o făcu să-și ridice capul și să rostească răspicat, cu hotărâre :

– Mă vei aștepta mult mai mult de atât ! Uiți că știu ce li se întâmplă amantelor tale ! Numai un idiot ar repeta aceeași greșeală pentru a doua oară.

– Și totuși o vei repeta, îi promise el, zâmbindu-i batjocoritor, privind-o ca o pasăre de pradă care tocmai și-a descoperit prada. Câți alți bărbați ai mai avut în afara soțului tău și a mea ?

Chipul ei se îmbujoră. Aruncându-i o privire scurtă, se întoarse și se așeză din nou recunoscătoare în fotoliu, luându-și ceașca de cafea.

– Nu te privește, răspunse ea, privind valurile pe care le isca respirația ei în cafea. Eu nu te-am întrebat astfel de lucruri.

– Nu te sfii. Întreabă-mă.

Ea îl privi și-i întâlni privirea rece și cinică și-și mușcă buzele.

– Oh, pentru Dumnezeu, Blase, începu ea cu tristețe. Nu mă interesează. Nu-mi pasă. Nu vrei să încetezi să mă tot enervezi ? Vreau să merg acasă.

Ceașca de cafea începu să-i tremure în mână. Foarte atentă o puse jos pe măsuță, luptându-se să-și recapete controlul și să nu izbucnească în plâns.

Blase rămase nemișcat un moment, privirea lui arzând-o, apoi spuse pe un ton chiar blând :

– Foarte bine, atunci hai acasă.

Capitolul 5

Mai târziu, în acea după-amiază, după ce Merrin a fost trimisă la culcare de Hope, veni Ellis să o vadă. Atent, lăsă ușa întredeschisă când intră.

– Să nu-și facă nimeni vreo idee greșită, îi spuse, privind-o cu o expresie răutăcioasă. Cum te simți, draga mea ? Și nu-mi spune că n-ai nimic, cum le-ai răspuns celorlalți.

– Ei bine, dacă vrei neapărat să știi adevărul, mă doare capul și sunt un pic ametită.

Merrin puse deoparte cartea pe care o citea și-i zâmbi. Era destul de ușor să mărturisească aceste mici simptome; nu-i va spune că au fost provocate de o discuție cu Blase.

– Ar fi putut fi și mai rău, cred. Blase spune să te odihnești, inclusiv toată ziua de mâine.

Urmări atent reacția la aceste cuvinte. Merrin zâmbi, dorindu-și să fie ceva mai spontană.

– Suferă de un sentiment de responsabilitate supradezvoltat. O noapte de odihnă este tot ce am nevoie. Ai inclus și o furtună în cartea ta ?

Chicotind, el îi răspunse :

– Da, și cu mare efect. Nu că aș fi avut timp să lucrez prea mult la carte. Am fost ocupați pe aici cu reparatul gardurilor, al drumurilor, cu mutatul vitelor.

– Tu ?

– Eu. Știu că mă consideri complet nefolositor, dar să știi că pot face câte ceva.

El rânji și o strânse ușor de mână, dându-i de înțeles că glumea.

– Blase a muncit ca un diavol, coordonând întreaga activitate din toată zona. Ar fi trebuit să se odihnească, dar tipul este făcut din oțel. Totuși, ce-i mai rău pare să fi trecut. După o scurtă pauză, continuă : te-ai descurcat excelent, Merrin, dar știu că nu-i nevoie să-ți spun asta. Sunt foarte mândru de tine.

– Ei... îți mulțumesc ! Emoționată de cuvintele lui, îi zâmbi. Însă pe Blase ar trebui să-l admiri ! adăugă ea. El a suportat întreaga forță a bolovanului și n-a stat nici măcar o noapte în spital.

– Dar nu el a mers prin ploaie aproape o oră, spuse liniștit Ellis. Acum ar fi bine să plec. Ah, era să uit. Știai că drăgălașa Coralie a avut o criză de isterie ieri dimineață ?

Lui Ellis îi făcea plăcere să bârfească, deși o făcea fără răutate, numai cu un interes deosebit față de ceea ce făceau oamenii din jurul lui. Merrin se foi în pat, făcând lampa de la capul patului să se clatine ușor.

– Nu, n-am știut. Este foarte tânără, atâta tot.

– Dar destul de în vârstă, să știi. Este extraordinar de răsfățată. Voia să vină Blase acasă la ea, la ferma Allen, iar când i-a spus, destul de politicos, că are alte treburi mult mai importante de făcut, ea s-a enervat. După o altă pauză, adăugă privind-o atent : numele tău a fost menționat de mai multe ori.

– Oh, la dracu' !

Merrin începu să-și maseze tâmplele dureroase.

– Vrei să-mi povestești ? Sunt oarecum responsabil pentru ceea ce ți se întâmplă și nu încerca

să-mi spui că nu-i nimic. Am evitat să-mi bag nasul unde nu mă privește, dar tensiunea dintre tine și Blase face aerul să scânteieze. Mult iubita noastră gazdă este la limită, menajera ar da orice să te vadă plecată, iar tu, draga mea, ai slăbit și începi să arăți ca o fantomă. Și toate astea din cauza mea. Dacă n-aș fi insistat să vii cu mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Ești sigur ? oftă Merrin, emoționată de grija lui. Încep să cred că ar fi fost inevitabil.

– Poate. El o luă de mâini, privind-o puțin ironic, puțin serios. La fel de inevitabil ca sfârșitul unei tragedii grecești. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Niciodată Blase n-a iertat prea ușor. Odată ce i-ai pierdut încrederea, gata, nu mai ai ce face.

Atingerea lui Ellis era minunat de reconfortantă, dar nu-l putea lăsa să se autoînvinuiască.

– Prostii, spuse ea serioasă. Nu-i vina ta că sunt obsedată de un bărbat care mă urăște.

– Nu, dar e vina mea că suntem aici. Trebuie să-ți mărturisesc că am fost interesat de situație, curios să văd ce se va întâmpla. De-asta te-am și convins să vii.

Ellis privi mâinile lor împreunate, zâmbi cu un fel de autoironie și spuse încet :

– Și a ieșit o mare încurcătură, probabil astfel am fost pedepsit pentru presupunerile mele, dar nu la fel de mult cum ai fost tu, draga mea. Sau Blase, mă tem. Nu-i deloc fericit. Vrei să ne întoarcem acasă ?

– Da, te rog, oftă ea.

– Foarte bine, atunci.

Îi strânse ușor mâna, apoi îi dădu drumul, zâmbindu-i cu părere de rău, parcă cerându-și scuze.

– Mă tem că deja este prea târziu, dar nu-ți pot spune decât că-mi pare rău și îți promit că nu voi mai trata oamenii ca pe niște marionete.

– Ești un scump, îi spuse ea cu afecțiune și se aplecă să-l sărute pe obraz. Cam rău, este drept, dar totuși un scump.

– Iar tu ești mult prea iertătoare. Noapte bună.

Porni spre ușă, se opri când ajunse aproape de prag și, uitându-se peste umăr, îi spuse :

– N-ai putea să fii puțin mai miloasă și cu Blase, Merrin ? Cred că el are nevoie de așa ceva mai mult ca mine.

Merrin îl privi uimită, luată prin surprindere de remarca lui. Părea complet irelevant. Ea avea nevoie de înțelegere, nu Blase. El o vâna, folosindu-se de slăbiciunile ei ca s-o atragă într-o relație

care nu se putea sfârși altfel decât printr-un dezastru. Pentru amândoi, gândi ea tulburată, amintindu-și de expresia lui când îi spusese că o dorește. Se ura pentru slăbiciunile lui, dar nu le putea rezista la fel cum nici ea nu putea.

Ce fel de dorință era aceasta, cu o asemenea intensitate ? Suficient de puternică, ca să-i lege din nou după șase ani, consumată nu o dată, ci de mai multe ori în cursul aceluiași an și totuși încă nesatisfăcută. Blase o numise „o veche pasiune". Poate că el avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să devină încă o dată iubiți în speranța că vor putea scăpa de această pasiune degradantă, pentru că era într-adevăr degradantă.

Nu exista rușine mai mare decât aceea de a iubi un bărbat care nu numai că o disprețuia, dar se disprețuia și pe sine pentru că o dorea.

Durerea o adusese pe punctul de a izbucni în plâns. Gemând, își întoarse capul pe pernă, incapabilă să-și găsească alinarea în plâns.

Vocea lui Hope sună aproape caldă :

– Am bătut la ușă, dar...

Privi în jos la chipul palid și îndurerat al lui Merrin și, pentru o clipă, masca dispăru de pe chipul ei. Merrin văzu femeia din spatele măștii și

închise ochii. Nu și asta acum, nu mai rezista să vadă și durerile, temerile și vinovățiile lui Hope.

– Medicul ți-a lăsat niște medicamente, îi spuse bătrâna încet. Am să ți le aduc ca să le iei cu un pahar cu apă.

Cât lipsi, Merrin reuși să-și refacă masca. Era extenuată, avea buzele palide, genele lungi umbrindu-i obrajii. Între timp, și Hope își revenise. O privi în timp ce Merrin își lua pastilele, apoi spuse :

– Tocmai am vorbit cu Ellis. Mi-a spus că plecați curând.

Tulburată, Merrin confirmă din cap. Continua să fixeze cu privirea draperiile de mătase.

– Presupun că-l va anunța și pe Blase astă-seară.

Vocea lui Hope suna ciudat de nesigură. Hope, care niciodată nu fusese nesigură de ceva în viața ei ! Merrin zise pe un ton plat :

– Da, cred că da.

– Merrin, vreau să știi că... că niciodată... niciodată n-am avut ceva cu tine. Niciodată. N-am știut că tu și Blase erați atât de apropiați când eu... când eu... Se opri și se întoarse, incapabilă să spună exact ce făcuse. Îl iubesc pe

Blase mai mult decât l-am iubit pe Terry. Nu i-aș fi făcut rău. Când am realizat cât de mult rău i-am făcut, i-am spus. L-a găsit pe Terry, dar tu deja te măritaseși. Am fost bucuroasă, am sperat să fii fericită. După ce Blase a înlăturat orice urmă a prezenței tale, am sperat că și el va putea uita.

Merrin își ridică pleoapele tulburată. Nu voia să mai audă explicația împleticită a lui Hope despre motivele pe care le avusese; simțea tristețea și stânjeneala bătrânei, supărarea acesteia. Hope ura să fie nevoită să conștientizeze implicațiile pe care le avusese minciuna ei.

– Nu mai contează, spuse Merrin sec. Ce-a fost, a fost.

– Nu, încă nu. Crezi că ți-aș mai fi spus asta dacă nu credeam că trebuie ? Blase a fost foarte clar când mi-a spus că nu intenționează să se însoare cu Coralie, iar asta probabil din cauza revenirii tale.

– Și înainte de venirea mea, erați sigură că s-ar fi însurat cu ea ?

Hope gesticulă abia controlându-și enervarea, având trăsăturile încordate.

– Pe cât de sigur poți fi în ce-l privește pe Blase, spuse ea cu amărăciune. Nu-și exteriorizează sentimentele, dar o place, iar ea este destul de drăguță.

Inspiră adânc, luptându-se să-și regăsească stăpânirea de sine, reuși și continuă pe tonul ei egal, obișnuit :

– Nu știu ce găsesc bărbații atât de atrăgător la tine, dar ca femeie, presupun că nu-mi pot da seama. Însă, indiferent despre ce-i vorba, Blase nu-ți poate rezista. Nu sunt proastă... v-am văzut împreună și este evident. Am venit să-ți spun că atunci când se va însura, intenționez să-mi cumpăr o casă în Whangarei. Așa nu vă voi mai sta în cale.

– Și Moira ? întrebă biata Merrin cu nervii încordați la maximum.

– Moira ? Ce legătură are Moira Fieldgate cu toate astea ?

– Și ea m-a avertizat să păstrez distanța.

Hope o privi lung, cu sprâncenele ridicate în semn că nu-i venea să creadă.

– Dar n-are nici un drept să se bage în problemele astea ! Moira ne este foarte folositoare, după cum cred că știi destul de bine, dar asta nu-i dă dreptul să-și bage nasul unde n-o privește.

Rostise toate acestea cu aroganța unui adevărat Stanhope, își spuse Merrin. Cu glas tare, zise :

– Poate că n-am înțeles eu bine.

– Sper să fie așa. Acum Hope își revenise complet. Trebuie să plec... au început să ți se închidă ochii. Sper ca ceea ce ți-am spus să lămurească lucrurile între noi două. Noapte bună, Merrin.

– Noapte bună.

Merrin o privi până ieși din cameră și privirea îi rămase pe ușa închisă, mintea ei obosită încercând în van să asimileze mărturisirea lui Hope. Doar un lucru îi era clar. Că Blase știuse adevărul de la început și nu-i spusese, comportându-se în continuare ca și cum încă ar fi crezut că fusese iubita lui Terry și aliata lui. De ce ?

A doua zi de dimineață, când se trezi, subconștientul ei găsise deja răspunsul care acum îi devenise clar. Trădarea care-l rănise era căsătoria ei cu Paul și, probabil, copilul ei. A spus că știa totul despre căsnicia ei, dar nu putea ști cât de avansată fusese sarcina, așa că nu avea de unde ști că acel copil fusese copilul lui.

Și nu putea ști nici cât de dezastruoasă fusese căsnicia ei. Nu, pentru el, Merrin plecase fără să

încerce să-și reabiliteze numele și își demonstrase perfidia măritându-se imediat cu alt bărbat.

Așa încât începuse imediat s-o curteze pe incredibil de frumoasa top-model australian, care și-ar fi dorit să se mărite cu el. Probabil mai fuseseră și altele între ea și Coralie, pentru că Blase era un bărbat foarte viril. Merrin se crispă când își aminti de bucuria pe care o simțeau când erau împreună, plăcerea cu care ea descoperea ce-i plăcea lui, tandrețea și violența lui dulce. Păreau a fi făcuți unul pentru celălalt, în acele nopți lungi, când pasiunea lui o făcuse fizic femeie. Nu și emoțional și spiritual, gândi ea cu răceală, altfel acel mariaj cu Paul n-ar fi avut loc. Era o copilă când părăsise Blackrocks și se lăsase convinsă de Paul, împotriva instinctelor ei; maturitatea o căpătase atunci când conștientizase ce i-a făcut lui Paul.

Poate că întotdeauna se întâmpla la fel. Nu-i de mirare că multe căsătorii între adolescenți eșuau ! Dacă Blase ar fi ajuns să se căsătorească cu ea, poate că sfârșitul ar fi fost același: amărăciune și disperare, cinismul care-i era lui caracteristic devenind mult mai puternic decât dragostea lor.

Chiar dacă fusese o dragoste adolescentină, a fost suficient de puternică pentru a-i ține legați și acum, incapabili să se elibereze din ițele ei.

Oftând, Merrin întoarse capul pe pernă ca să privească pe ferestre. Afară era înnorat, norii erau destul de jos și bătea un vânt slab. Pastilele pe care i le dăduse Hope o făceau să-și simtă acum capul greu și să fie ametită. Din cât de umedă era perna, deduse că-și pierduse o parte din noapte plângând. Nu reuși să-și reamintească visele, dar efectele lor se simțeau, făcând-o extraordinar de sensibilă.

Dând la o parte norii depresiei, se ridică din pat, făcu un duș, își spălă părul, atingând cu grijă cucuiul. Bine că era tânără, își spuse ea, simțindu-se ca de optzeci de ani. Se vindeca remarcabil de repede, dar șterse cu grijă locul, apoi se așeză pe pat, uscându-și părul cu foenul.

Sosirea Moirei cu un cărucior pe care era micul dejun o sperie.

– Oh... nu era nevoie să vă deranjați ! exclamă ea. Știu cât sunteți de ocupată diminețile.

– Nu-i nici un deranj. Pe chipul Moirei nu se putea citi nimic. Haide, sus în pat să-ți pun tava pe picioare. E prea rece în cameră, ca să stai așa.

Merrin oftă, dar se așeză în pat și se rezemă de perne.

– Nu sunt invalidă, spuse ea îmbufnată. Pun pariu că Blase nu și-a luat micul dejun în pat ! Și a fost mult mai grav rănit decât mine.

Menajera zâmbi ușor, îndreptând o lingură.

– El are capul mai tare. Și asta este la ordinele lui, așa că mănâncă.

Și chiar arăta delicios. Un mic dejun așa cum se cade: suc de fructe, pâine prăjită, gem de trandafiri și cafea.

– Mulțumesc, zâmbi Merrin, adăugând cu fermitate : Dar *nu* îmi voi petrece restul zilei în pat.

– Ei bine, asta depinde de Blase.

– S-o creadă el, spuse Merrin în șoaptă, când Moira se întoarse și ieși din cameră.

În timp ce mânca, Merrin se întrebă de ce considera Moira necesar să fie atât de rezervată față de toți cei din jurul ei. Poate că așa era caracterul ei; își cunoștea exact locul și avea grijă să și-l păstreze. Poate că, dacă Moira ar fi fost mai apropiată de tânăra Merrin, aceasta ar fi reușit să evite toată povestea, cu șase ani în urmă.

Imediat ce acest gând îi veni în minte, Merrin îl înlătură. Moira ar fi putut să se comporte ca cea mai iubitoare mamă din lume, tot n-ar fi putut s-o

protejeze de dorința lui Blase. Iar Merrin nu voise protecția nimănui. Se dusese singură în brațele lui, cu acea încredere inconștientă specifică tinereții, încât nici nu-i trecuse prin minte să-i reziste.

Ei bine, acum plătea pentru nechibzuința ei, gândi ea, rezemându-se de perne. Dar, cu cât pleca mai repede din Blackrocks, cu atât era mai bine. Nu-și făcea iluzii în ce privea tăria voinței ei, comparativ cu a lui Blase, iar dacă el va continua să încerce s-o seducă, mai devreme sau mai târziu va reuși. La fel cum aproape reușise de mai multe ori de când se întorsese ea. Pentru el conta numai s-o facă să clacheze, s-o forțeze să revină la el.

Negăsindu-și starea, dădu la o parte cuverturile, tremurând ușor. Camerele erau încălzite, dar lui Blase îi plăcea să facă economie, așa încât încălzirea centrală funcționa la minimum, cât să amorțească un pic atmosfera. Iarna sosise cu adevărat, rece și noroasă, dar aici, în nord, ziua de mâine ar putea fi la fel de bine frumoasă, senină, însorită.

Între timp, Merrin se îmbrăcă, își pieptănă părul, își aplică suficient machiaj ca să-și ascundă paloarea. Ușor, traversă holul, intră în bucătăria care mirosea a pâine coaptă în cuptor și a mâncare.

Tăcerea domnea peste tot. Cu aproape o oră în urmă auzise Land Roverul plecând, așa că putea să-l scoată pe Blase din discuție; probabil că Ellis plecase cu el. Cum bucătăria era goală, probabil Moira muncea pe undeva prin casă. Merrin își spălă și-și șterse vasele, apoi merse în birou.

Văzând cât avea de lucru, își spuse că cel puțin așa își va ține departe gândurile negre care îi întunecau întreaga ființă.

Ca de obicei, se adânci complet în munca ei și nici nu auzi când se deschise ușa care despărțea camera aceasta de biroul lui Blase. Deveni conștientă de acest lucru, când un deget subțire opri dictafonul; Blase se aplecă și o smulse de pe scaun, cu buzele strânse într-un gest care-i trăda furia extremă.

– N-am lăsat instrucțiuni să stai în pat? o întrebă el scuturând-o.

– Ba da. Ea se strâmbă de durere, dar el refuză să-i dea drumul. Nu sunt invalidă. Blase, lasă-mă în pace.

– Nu pot, murmură el și o sărută.

Îi dădu capul pe spate atât de tare, încât pielea gâtului începu să o doară. La început el o sărutase pătimaș, apoi începu s-o sărute

seducător, dulce, determinând-o să se lipească de el și să-și împletească degetele în părul lui.

– Dumnezeu mi-e martor, nu pot, spuse el cu voce îngroșată și cu inima bătându-i nebunește, așa cum numai ea cunoștea. Când vei ceda, Merrin?

Chipul lui pălise, iar în privire îi străluceau flăcările pasiunii. Încet ea își coborî mâinile, ținându-le pe pieptul lui, unde-i simțea bătăile inimii într-un ritm constant, care apoi începu să se încetinească.

– Niciodată, îi spuse ea. Crede-mă că țin la pielea mea. Aproape că m-ai distrus o dată... nu se va mai repeta.

– Nu mă vei putea evita, îi spuse el cu vocea îngroșată și foarte hotărâtă.

Când Merrin își scutură capul, el îi dădu drumul, înfundându-și mâinile în buzunare ca și cum acestea l-ar fi trădat, iar focul din ochii lui începu să se domolească. Un zâmbet crud îi apăru pe buze, determinând-o să facă un pas înapoi, împiedicându-se. Ca să nu cadă, trebui să se agațe de brațul lui.

– Ești prinsă și știi acest lucru, îi zise el încet. Ca o pasăre prinsă în plasă – cu cât te zbați mai

mult, cu atât plasa se strânge mai tare în jurul tău. N-ai cale de scăpare, Merrin.

Ea-și ridică ochii spre el, supărată de comparația lui cinică și chiar și mai supărată pe ea însăși pentru că știa că el avea dreptate, tot așa cum știa și el. Una dintre paginile manuscrisului alunecă pe podea; ea folosi ocazia de a se apleca s-o culeagă, eliberându-se pentru moment de privirea lui pătrunzătoare.

– Și cum rămâne cu Coralie ?

Întrebarea îi ieși de pe buze fără să vrea.

– Ce-i cu ea ?

Ea roși. Aranjă pagina înapoi în teanc, le puse într-un dosar și, deschizând un sertar, îl puse înăuntru.

– Credeam că vrei să te însori cu ea.

– Zău ? El părea amuzat, aproape indulgent. Nu. Este doar un copil. Probabil se va mărita cu Dave Appleton, într-o bună zi. El o venerează.

– Ea își dă seama că tu doar flirtezi cu ea ?

El o mângâie ușor pe ceafă, degetele lui puternice atingându-i senzual pielea.

– Ești geloasă, Merrin ? șopti el.

Ea îl privi lung, apoi brusc își coborî pleoapele și încercă să se depărteze de el. Imediat, degetele lui o apucară strâns de păr.

– Răspunde-mi, o întrebă el. Ești geloasă pe Coralie?

– Nu sunt.

Pe sub gene văzu cum i se crispă gura. Unul din colțuri pulsa ritmic, demonstrându-i că și el era afectat de prezența ei, la fel cum și ea era. Merrin începu să respire printre buze. Trebuia să lupte împotriva dorinței puternice de a-i ceda, forța de a rezista venindu-i din amintirile despre ce putea deveni pasiunea lui când era întunecată de furie.

El își înclină capul, atingând cu buzele zona sensibilă a gâtului de sub ureche și-i spuse :

– Întotdeauna am tratat-o pe Coralie ca pe o soră mai tânără. Dacă ea a vrut să facă tot felul de figuri, atunci asta-i vina ei, nu a mea.

– N-ai inimă deloc, îl acuză ea, amintindu-și de pasiunea din ochii Coraliei când îl privea.

Gura lui îi mângâia lobul urechii, trasând cu vârful limbii linia spiralată a urechii.

– Ți-ai putut satisface mândria, îi șopti el. M-ai ținut în suspensie, făcându-mă conștient că mă disprețuiești și te disprețuiești, dar știi foarte bine că, indiferent cât te-ai lupta, n-ai cale de scăpare. Indiferent ce este între noi, ne afectează pe amândoi și singura cale de a ne elibera este să-i dăm curs.

– *Nu* voi fi iar amanta ta ! izbucni ea foarte hotărâtă.

Se eliberă din brațele lui și se întoarse. El zâmbi și ochii îi străluciră când ea îi privi trăsăturile frumoase și periculoase.

– Ba vei fi.

El vorbi atât de hotărât, încât ea fu străbătută de un fior, dar sfidarea îi aprinse ochii ca smaraldele. Deodată el rânji, se aplecă și o ciupi de bărbie, devenind momentan acel Blase de pe vremuri, frate mai mare în timpul zilei și iubit noaptea.

– Și dacă ești cuminte, poate că am să-ți dau și un cadou.

Cu mersul lui legănat, se întoarse și plecă, fluierând printre dinți ca și cum i-ar fi plăcut ceva. Merrin se uită lung după el, cu o mână pe locul unde o atinseseră degetele lui, în timp ce lacrimile îi invadau ochii.

Norocul îi surâdea. Blase era plecat în timpul cinei... ceva de reparat după furtună, îi spusese Ellis absent. După cină, Merrin se uită la televizor cam încă o oră împreună cu o Hope foarte tăcută, apoi plecă în camera ei, cu inima pulsând dureros și mai tulburată ca niciodată.

Instinctul o avertiza ca în curând situația va atinge apogeul. Se pare că Hope se gândea că

Blase intenționa să se căsătorească cu ea; în timp ce se dezbrăca, ca să facă o baie, Merrin zâmbi ironic. Biata Hope, mentalitatea ei rămăsese cu patruzeci de ani în urmă, când fetele cuminți rămâneau virgine până în noaptea nunții și numai bărbații aveau dreptul la aventuri. Oare ce-ar fi făcut dacă ar fi știut ce planuri avea mult iubitul ei nepot cu Merrin ? Probabil ar fi fost șocată, îngrozită, nu i-ar fi venit să creadă, ar fi trecut prin toată gama de emoții și ar fi sfârșit prin a crede că situația trebuie să fi ajuns astfel tot din cauza lui Merrin. Ceea ce, într-un fel, era adevărat. Dacă prostia era cel mai mare păcat, atunci fusese pedepsită pentru aceasta.

Dacă ar reuși să-l evite până vor pleca, atunci ar fi în siguranță... ar trebui să aibă măcar atâta voință. Nu o va viola. Și chiar dacă ar face-o, gândi ea, și degetele începură să-i tremure în timp ce-și deschidea sutienul, n-ar putea s-o forțeze să rămână aici. Nici măcar ei însăși nu îndrăznea să-și recunoască faptul că durerea pătrunzătoare din pântece nu i se datora repulsiei la gândul de a fi violată.

Umplu cada, o parfumă cu ulei aromat de tuberoze și intră în apă hotărâtă să-și înece dispe-

rarea. Radioul de lângă ea o informă ce melodii fuseseră cel mai bine vândute în Noua Zeelandă în acea săptămână, un amestec de hard rock și pop siropos. în mod conștient, se strădui să se relaxeze, citind una din cărțile ei preferate.

O oră mai târziu ieși din cadă. Se simțea aproape suficient de relaxată, ca să se poată culca. Doar din punct de vedere fizic, desigur. Pentru prima dată cartea nu-și făcu efectul, iar gândurile tot nu-i dădeau pace, bântuindu-i mintea, gânduri enervante, care-i reaminteau faptul că era la fel de îndrăgostită de Blase ca la șaisprezece ani.

Tulburată, se șterse, întinzându-și corpul subțire și mlădios. Parfumul tuberozelor din uleiul de baie mai plutea încă în aerul umed. Ce naiba avea atât de special Blase, de o fascina atât de mult că nu se putea elibera de el ? în anii care urmaseră după ce plecase din Blackrocks întâlnise o mulțime de bărbați, mulți doar chipeși, alții cu o înfățișare fizică superbă, câțiva chiar și dotați cu talentul lui de a conduce și domina. El era inteligent și sofisticat, dar întâlnise bărbați care erau strălucitori și nu simțise nici un fel de atracție fizică față de nici unul dintre ei. El era unicul.

Însă ea se învățase minte. Acum știa că fără respect și tandrețe și fără să se placă, nu putea exista decât o pasiune fizică, iar aceasta putea deveni extrem de dureroasă. Nu-și va mai pune din nou viața în pericol pentru că Blase îi trezise din nou întreaga ființa la viață.

Oftând, opri radioul și-și puse cămașa de noapte, închizându-i fermoarul cu un gest automat. Deschise ușa și intră în dormitor. Blase o salută cu un pahar de vin în mână, ridicându-se de pe marginea patului și zâmbindu-i, ochii lui studiindu-i cu insolență liniile corpului ascunse de cămașa de noapte din catifea.

– Ieși dracului afară ! îi spuse Merrin extrem de supărată, rostind cuvintele printre dinți, pe rând, ca pe niște gloanțe.

El râse și-și goli paharul cu vin, după care-l puse pe măsuța de lângă pat.

– Îmi pare rău, spuse el destul de blând chiar, dar mai avem câteva lucruri de lămurit între noi.

Merrin încercă să nu se facă observată când măsură din priviri distanța care o despărțea de ușă.

– Totul este cât se poate de clar, îi replică ea. Trebuie neapărat să mă „marchezi“ pentru că am reușit să-ți scap mai demult?

– Este încuiată. El rânji când îi văzu figura. Ce expresie urâtă ! continuă el. Mai bine bea niște vin să te mai liniștești.

Merrin răspunse foarte calmă :

– Nu vreau nici un vin, Blase. Nu vreau nimic altceva decât o noapte în care să dorm bine. Vrei să pleci odată ?

– Nu, nu vreau încă.

Se apropie de ea, privind-o cu un fel de înțelegere amuzată, în timp ce ea se dădea înapoi.

– Tremuri, îi spuse el când zidul din spatele ei o opri să mai înainteze. Ți-e frică de mine, draga mea ?

Foarte încet, el își ridică mâna și-i trasă cu un deget conturul gurii înainte de a-i deschide fermoarul, văzând că nu mai purta nimic pe dedesubt.

– Ești frumoasă, îi spuse printre dinți, împiedicând-o să-și încheie la loc cămașa. Și ești a mea. Întotdeauna ai fost. Când voi termina cu tine, doamna mea, vei fi uitat că ai mai lăsat și pe altul să te atingă așa... Mâna lui se strecură sub cămașă și se închise pe sânul ei. Aș putea să te omor... șopti el.

– Alți bărbați, spuse ea răgușită

Degetele lui lungi se crispară dureros, apoi se relaxară. El se apropie și mai mult, privind în jos spre ea cu un amuzament dur pe chip.

– Nu, Merrin, știu că n-au mai fost alții. Mi-a spus Ellis într-o noapte, după un al doilea pahar de coniac, că, până să-i spui povestea trecutului tău, te crezuse frigidă. Nici un alt bărbat.

– Să te ia naiba !

– Foarte probabil, încuviință el.

Îi ridică mâna și-i sărută degetele într-un gest european. Pe deasupra palorii mâinilor ei, îi privea atent chipul înfuriat, cu ochii strălucindu-i de amuzament și de dorință. Continuă să-i mângâie sânul cu delicatețe, senzual.

– Ești frumoasă, îi spuse el din nou.

Ochii lui Merrin străluceau de furie.

– Lasă-mă în pace ! șuieră ea, începând să se zbată ca să se elibereze.

Imediat mâna lui se strânse, apoi cu o mișcare o dezbrăcă de cămașa de noapte, pe chip rămânându-i doar pasiunea furioasă care o îngrozi pe Merrin.

– Ești în sângele meu. Vocea lui era răgușită și, tremurând o luă în brațe și o purtă spre pat. În mintea mea, în mine, parte din mine...

Ea se zbătea, încercând să se desprindă de el, cu fața schimonosită de frică, furie, durere, pentru că Blase nu se purta prea blând cu ea. Trăgând aer în piept, Merrin își înfipse unghiile în umerii lui, mușcându-l, luptându-se până când el o imobiliză cu greutatea lui, rostogolindu-se peste ea.

Blase zâmbi când își apropie capul de al ei. Îi ținea încheieturile ambelor mâini și i le răsucise la spate, până reușise să i le prindă cu aceeași mână. Cu cealaltă o strânse mai aproape de el, sufocând-o sub greutatea lui, dar nu o sărută, ci o privi numai cum se zbătea să scape.

– Merrin... spuse el în sfârșit, privindu-i ritmicitatea pieptului din timpul respirației, când ea obosi să se mai lupte cu el.

Capul i se apropie până când buzele atinseră obrazul ei, ușor, mișcându-se senzual pe pielea sensibilă. Ea fu străbătută de un fior. Părul de pe ceafă i se zbârli când limba lui parcurse drumul până sub ureche. Se așteptase să-l audă râzând, dar el voia să-i arate cât de dulce putea fi dorința lui. Ea își întoarse ochii îngroziți spre el și-l implora să înceteze.

– Nu te doresc, Blase, șopti ea. Te rog. nu.

– Nici nu știi ce vrei.

Cu mâna liberă îi atinse sânul, degetele lui puternice și posesive mângâind-o până ce furia și groaza începură să pălească, fiind înlocuite de senzații minunate, odinioară familiare, acum uitate.

Gura lui coborî mai jos, atingându-i zonele cele mai sensibile ale gâtului și umerilor. Printre sărutări îi șoptea cât de frumoasă este și că o așteptase atât de mult timp...

Merrin rămase nemișcată, uitându-se în tavan, cu mintea țipând de groază, cu corpul trădând-o, pentru că vocea și gura lui și mâinile apelau la cel mai puternic și primitiv instinct din câte există, iar acum ea știa că acea pasiune din adâncul ei nu mai putea fi controlată. Iar Blase știa foarte bine cum să-i trezească acea pasiune, chiar acum mâna lui îi mângâia șoldul, pântecul plat, liniile line ale coapselor. În adâncul ei se aprinse focul. Își ținu respirația, iar el o privi și o sărută pe buze, forțându-le să se deschidă, blând până când ea se relaxă sub atingerile lui.

Era extraordinar de blând, venerându-i corpul cu toată priceperea lui, tachinând-o, frustrând-o, până când orice alt gând din mintea ei dispăru, lăsând loc numai pasiunii.

– Draga mea, șopti el, dându-i drumul la mâini ca să-i poată cuprinde fața în mâini.

Ea-l privi cu ochi sălbatici. El abia se stăpânea, luptându-se cu instinctul fundamental de a o poseda. Clipi. Oftând adânc, Merrin își ridică mâinile și-i descheie cămașa cu violență, încântată că reușise să-i rupă doi nasturi. El zâmbi, o ajută să-i scoată cămașa și o sărută din nou, cu cruzime de astă dată. Mâinile ei îi mângâia umerii, simțindu-i mușchii puternici, apoi coborâră spre talie și-i întâlni catarama curelei. Simțind fiorul care-l traversă, ea zâmbi ușor, sălbatic.

– Dragul meu, șopti ea, tachinându-l, coborându-și pleoapele pentru ca el să nu-i vadă ochii.

– Dezbracă-mă.

Ea procedă pe îndelete. Dorința o transforma într-o pisică sălbatică, îl săruta și-l mângâia la fel ca și el, până când îl auzi gemând și văzu cum masca de pe chipul lui cedează când pasiunea îl făcu să-și piardă controlul.

Apoi totul dispăru, lăsând loc numai senzațiilor, o explozie de senzații care o potopi, făcând-o să geamă de plăcere cu capul pe umărul lui, abia conștientă de umezeala pielii lui. Își reaminti exact cum să se miște, zâmbind când tensiunea începu să urce spre apogeu.

– Acum spune că n-am dreptate, zise Blase răgușit, mult timp după aceea.

Lacrimile ei începură să i se strângă sub pleoape și să i se prelingă pe obraji.

– Oh, Dumnezeule ! zise el, simțindu-se durerea în glasul lui. Merrin, draga mea, iubita mea, dragostea mea, nu plânge. Toți acești ani... toți acești ani plini de amărăciune... te-am dorit atât de mult, iar când te-ai întors la mine, tot ce-am făcut a fost să te fac să suferi. Te rog nu mai plânge. Haide. Haide.

– N-nu pot...

Dar putu. Când înțelese sensul cuvintelor lui, lacrimile i se uscară și rămase nemișcată. Brațele lui o strângeau cu putere, dar când o mângâie pe obraz, o făcu cu multă tandrețe și blândețe. Ea fu străbătută de un fior și-și șterse lacrimile.

– Te iubesc, îi spuse ea răgușită, ținându-și ochii strâns închiși.

– Știu. El oftă și-i atinse buzele cu ale lui. Și eu te iubesc. Dintotdeauna.

Merrin căscă ochii mari. El zâmbi și-i șopti :

– Nu ți-ai dat seama, prostuțo mică ? Am știut acest lucru încă de când împlinisem douăzeci și

unu de ani. Îți mai aduci aminte? Ai venit de la școală și ai dat buzna în biroul meu și mi-ai dat o carte despre păsările de apă din zonă.

Ea confirmă din cap.

– Îmi aduc aminte.

Și cât de limpede își amintea totul. Privise cu ochii mari toate pregătirile pentru petrecerea din acea seară, invidioasă pentru că ea era prea tânără ca să participe. Mai multe săptămâni în șir strânsese banii de buzunar ca să-i cumpere lui Blase acea carte și tot se mai teme la gândul că ar fi făcut o alegere greșită. Se îmbrăcase cu cea mai frumoasă rochiță de vară a ei, împachetase cartea cum știuse ea mai bine, în hârtie albastră și o legase cu panglică roșie, făcând o fundă frumoasă și i-o dusese.

Blase fusese toată ziua ocupat în biroul lui, dar o întâmpină cu acel zâmbet strălucitor al lui care totdeauna trezise în ea o mulțime de senzații nebunești. Rămasă fără grai, reușise să șoptească „La mulți ani !“ și îi pusese pachetul în brațe. Iar el o îmbrățișase ușor, deschizând apoi cadoul. Ușurarea se amestecase cu încântarea când îl văzuse zâmbind. Atunci știuse că-i plăcea cadoul ei. Iar el îi spusese : „Nu primesc și un sărut de

ziua mea, Merrin ?“. Ea roșise și privise în sus spre el. Blase spusese cuvintele pe un ton glumeț, dar râsul îi dispăruse din privire când ea se ridicase pe vârfuri și, foarte serioasă, îl sărutase pe buze. El se crispase, apoi o îmbrățișase și o sărutase scurt, foarte ușor, după care îi dăduse drumul. Acela fusese primul ei sărut.

– Da, îmi amintesc, spuse ea din nou, răgușită. Ai... ai fost foarte blând.

– Când m-ai sărutat, atunci am știut că trebuia să fii a mea.

El zâmbi când o văzu mirată și își afundă buzele în căldura gâtului ei.

– Erai atât de dulce și mă priveai cu acei ochi imenși, devorându-mă, fără să fii conștientă de ce-mi faci. Am vrut să aștept până vei fi împlinit douăzeci de ani și să mă însor cu tine. Dar a murit mama ta, iar tatăl tău a plecat pe mare. La început am fost bucuros, te aveam în casă și puteam să mă asigur că nimeni altcineva nu te va avea. Ar fi trebuit să te trimit la școală; erai o tentație prea mare. Ce a urmat, a fost inevitabil. Am crezut că mă pot controla, dar când te-ai lipit prima oară de mine, am fost pierdut. Te doream atât de mult, iar tinerii sunt lacomi.

O sărută ușor pe lobul urechii, făcându-i pielea să se înfioare. Merrin oftă, incapabilă să vorbească, incapabilă să se miște.

– Mie nu-mi păsa dacă avea să afle cineva, recunoscu el. Dar pentru tine, am avut grijă ca totul să rămână secret. N-am vrut să te privească careva pieziș. Apoi am realizat că am fost complet nedrept cu tine.

– Nedrept ?

Uimită, ea se întoarse privindu-l cu ochii ei mari.

– Da.

El o sărută cu blândețe, dar când ea gemu de plăcere și vru să-l îmbrățișeze, el se ridică din pat, fără a-i fi rușine de goliciunea lui și merse până la masă. Turnă vin în pahare și se întoarse cu ele.

Era un animal superb, gândi visătoare Merrin, privind jocul mușchilor lui. Ochii ei erau în sfârșit eliberați, putându-i urmări în voie umerii largi și talia îngustă, mușchii stomacului, coapsele foarte puternice.

– Dacă mă mai privești mult așa, nu vom mai reuși să terminăm ce aveam de lămurit, o tachină Blase, întinzându-i paharul cu vin. Ai ochii cei mai pătimași din câți am văzut. Când făceam dragoste,

îi închideai când te sărutam, ca o naiadă, apoi deschideai pleoapele, iar ochii erau adânci și visători. Bău puțin vin, privind-o cum roșește. Eram obsedat de tine, spuse el răgușit. Încă mai sunt. Mi-aș fi dat viața pentru tine. Și știu că, deși credeai că mă iubești, nu era un sentiment la fel de profund ca sentimentul pe care-l nutream eu pentru tine. La tine totul se rezuma la latura fizică. Orice altceva era ceva gen adorație față de un erou.

– Nu, nu-i adevărat.

Încercă să fie obiectivă, dar vocea îi tremura. Deodată devenise foarte important să-l convingă de acest lucru.

– Te-am iubit cât de mult am putut eu. Știu că eram o copilă, dar... erai întregul meu univers. Tocmai de aceea n-am suportat când l-ai crezut pe Terry și nu pe mine.

Pe chipul lui reveni acea duritate formidabilă, care-i crispă trăsăturile.

– Da, spuse el foarte serios, dacă aș fi fost mai încrezător în dragostea ta, nu l-aș fi crezut niciodată. A fost greșeala mea, în totalitate; presupun că nu mi-a dat pace conștiința. Nu puteam scăpa de sentimentul de vinovăție pe care-l aveam de

fiecare dată când te sărutam. Te-am sedus înainte de a fi suficient de matură ca să știi ce faci, iar faptul că mi-ai căzut atât de ușor în brațe, mi-a amplificat teama că dragostea ta era aproape pur fizică.

Ea confirmă din cap, înțelegătoare.

– Hope mi-a povestit că ți-a spus adevărul despre acea seară. Când, Blase ?

– Cam la zece zile după plecarea ta. Știu că nu prea ai texte cu Hope, și chiar merită tratamentul acesta. Dar ea se conduce după propriul cod moral. Nu cred că știa că eram iubiți. Când a realizat că aproape îmi pierdusem mințile, a recunoscut că ai fost cu ea. Atunci Terry deja dispăruse. Mi-a luat o vreme ca să-l găsesc. Când l-am găsit, l-am bătut până a recunoscut adevărul.

Ea rămase fără glas, îngrozită de sălbăticia cruntă din vocea lui.

– Blase... !

– Și aș minți dacă aș spune că nu mi-a făcut o plăcere imensă.

Vorbise cu asemenea ferocitate, încât ea se strânse între perne, conștientă încă o dată de imensa lui capacitate de violență și de imensul autocontrol pe care și-l dezvoltase ca să-și poată stăpâni violența.

– Doamne, Dumnezeule !

Cutremurându-se, bău puțin vin, simțind cum îi aluneca pe gât cu o plăcere care îi demonstra cât era de zguduită.

El zâmbi amuzat, admirându-i de la distanță corpul pe pernele de satin.

– Apoi a trebuit să te găsesc. Mi-a luat o vreme, iar când am reușit să dau de tine, erai deja măritată. Nu numai că erai măritată, dar erai și însărcinată.

El puse paharul pe măsuța de lângă pat și veni să-l ia și pe al ei, cu o expresie controlată pe chip.

– Atunci am știut cât de puțin ai ținut la mine. Pe buze îi apăru un zâmbet cinic. Bine că am trimis pe urmele tale un detectiv, altfel, dacă aș fi aflat eu însumi, cred că te-aș fi omorât.

Se apropie de ea cu o expresie neclintită pe figură.

– Blase...

Merrin era înspăimântată, înspăimântată de tristețea care alimenta furia lui, înspăimântată că ucisese acea dragoste care fusese atât de frumoasă și puternică.

– Oh... Dumnezeule ! șopti ea, îndurând fără să clipească durerea provocată de strânsoarea mâinilor lui, pentru că durerea lui era a ei.

– M-am măritat cu Paul pentru că eram însărcinată. Copilul era al tău. Eram disperată, iar el... el mi-a spus că va avea grijă de mine și de copil.

Pentru un moment, corpul lui Blase se încordă într-un spasm agonizant. Apoi murmură ceva ce ea nu reuși să audă, îngenunchind lângă pat și punându-și capul între mâini.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. De ce nu mi-am dat seama? spuse el tulburat.

– Nu contează, șopti ea, mângâindu-l pe ceafă. Nu mai contează, dragule. E-n regulă.

Veni lângă ea și-o luă în brațe, ținând-o strâns, până când tremuratul încetă. Spuse fără emoție cu capul lipit de umărul ei.

– Paul avea doar douăzeci de ani și a încercat, dar n-a putut... mă gândeam la tine când...

Se cutremură când își aminti. Blase o strânse și mai puternic la piept, așa încât ea putea să-i audă bătăile puternice ale inimii.

– L-am omorât, Blase. E ca și cum l-aș fi împușcat. Se ura pe sine și mă ura pe mine pentru că eram responsabilă de eșecurile lui.

– Nu... Vocea lui era agonizantă. Draga mea, nu, te implor.

– Trebuie. Merită măcar atâta, să te fac să înțelegi.

Merrin încercă din răsputeri să-și regăsească stăpânirea de sine înainte de a continua :

– Era atât de tânăr, la fel ca și mine. Prea tânăr ca să știe cum să facă față geloziei și prea tânăr ca să ignore faptul că de fiecare dată când mă atingea, eu mă gândeam la tine. M-a... m-a lovit o dată și am căzut pe scări, pierzând copilul. A așteptat până a fost sigur că îmi voi reveni, după care s-a sinucis. Dacă nu m-aș fi măritat cu el, și-ar fi găsit o soție care l-ar fi iubit și ar fi fost și azi în viață. Își ridică ochii, dorind ca el să înțeleagă, să nu-l mai urască pe Paul. Acum înțelegi ? șopti ea. Eu l-am omorât.

– Și de atunci ai purtat pe umeri greutatea vinovăției, spuse Blase răgușit. Nu tu l-ai ucis, Merrin, el s-a sinucis. Dar chiar dacă tu ești vinovată, crezi că el ar fi vrut ca tu să te autopedepsești tot restul vieții pentru slăbiciunea lui ?

Ea oftă, amintindu-și-l pe Paul, cu râsul lui și atitudinea mândră, sigur pe sine, blândețea lui ciudată. Nu, Paul n-ar fi vrut ca ea să se simtă vinovată. Fusese vina lui că-și condusese mașina în râu. „Viață pentru viață“ îi lăsase el scris pe un bilețel, pe care ea îl rupsese.

– Nu, cred că nu, spuse ea. Dar nu mă pot ierta pe mine însămi. Am știut când m-am măritat cu el că toată dragostea mea aparținea altcuiva. Ce s-a întâmplat, a fost numai din vina mea.

– Atunci va trebui să încerci să te ierți. O sărută cu blândețe și totuși cu o pasiune care o făcu să ofteze. *Nu* mai face asta ... murmură el. Apoi sărutând-o pe curba dulce a gurii, îi șopti : Oh, Dumnezeule, cât de dor mi-a fost de tine ! Pot trăi fără tine, dar fără tine viața mea este cenușie.

– Nu prea-mi vine să cred asta.

Era minunat să-l poată tachina din nou, să-i simtă căldura corpului alături, s-o țină în brațe, s-o iubească.

– Ai avut ferma. Și o mulțime de femei în jurul tău.

– O mulțime ? El se rostogoli pe spate, privind tavanul. Au mai fost una sau două femei, dar n-au însemnat nimic pentru mine. Vorbeai despre vinovăție... ei bine, mă simt vinovat față de ele.

Întoarse capul, iar ea se ridică într-un cot cât să-i privească fața. Un zâmbet răutăcios îi apăru pe buze.

– Poate fi cineva necredincios unei amante? îl întrebă ea.

– Pentru mine, tu totdeauna ai fost soția mea. Tocmai de aceea nu mi-a venit să cred că te-ai măritat. Mi s-a părut cea mai cumplită trădare. Numai gândindu-mă că tu ai putea fi în brațele altui bărbat, înnebuneam. Noapte de noapte stăteam în pat și mi te imaginam... Se opri strângând-o la piept, înfășurându-i brațele în jurul lui ca pentru a-l proteja. După câteva clipe, continuă cu duritate: Și nu mă ajuta deloc să știu că te-am gonit cu gelozia mea nenorocită. Când mi-a spus Hope adevărul, aș fi vrut s-o omor. Aproape că l-am omorât pe Terry. Dacă aș fi știut atunci că te-ai măritat, cred că l-aș fi omorât. După care am avut relația aia prostească cu Sophie, doar ca să-mi demonstrez că pot să uit. Ar fi trebuit să rămân acasă. Nici o altă femeie – spuse el tăios, ridicând-o ca să o poată privi – niciodată altă femeie. Doar tu, din prima clipă când te-am văzut, cred. Erai o puștoaică cu glas dulce și nu prea frumușică, dar cu prea mult caracter ca să fii frumoasă. Aveam optsprezece ani și eram fericit că te vedeam doar în vacanțe, pentru că îmi rămăseseși în minte. Credeam că este normal să iubești un copil.

Merrin înclină din cap, afundându-și gura în căldura gâtului lui.

– Știu. Și pentru mine a fost la fel.

– Ar fi trebuit să mă însor cu tine imediat ce ai împlinit șaisprezece ani, spuse el cu buzele pe fruntea ei. Atunci nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

– Eram un copil când am plecat de aici, murmură ea. Prea imatură pentru a întemeia o căsnicie.

– Dar acum ? Ne-ar lua cam trei zile să obținem certificatul de căsătorie. Te măriți cu mine ?

Ea zâmbi, deși avea ochii plini de lacrimi.

– Sigur că da.

– Așa nu mă vei mai părăsi niciodată.

Vocea lui era îngroșată; uimită, Merrin ridică mâinile spre fața lui și-i simți încordarea mușchilor. Îl privi, și întâlni ochii lui suspicioși, strălucitori. Realiză cât de mult o iubea și cât de mult avea nevoie de ea.

– Nu, n-am să te părăsesc niciodată, spuse ea și-l sărută, iar gura ei era la fel de arzătoare și pasionată ca totdeauna. Te iubesc, șopti ea mai târziu. Te iubesc. Nu-mi da drumul niciodată.

– Nu, iubito, niciodată, ți-o jur. De data asta vom reuși. Am știut-o din prima seară când te-am văzut, mai ții minte ? Stăteai în șezlong și aveai

lacrimi în ochi. Atunci am știut că, indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să-mi găsesc liniștea până când n-ai să fii soția mea.

O ținu strâns în brațe, toată pasiunea fiind consumată, doar cu o tandrețe imensă.

Merrin oftă.

– Ai fost o bestie cu mine.

– Ei bine, n-am spus că m-am bucurat de asta.

– Acum te bucuri ?

Ea râdea, fără să-i fie frică de răspunsul lui. Și când sosi răspunsul, nu veni în cuvinte, dar ea știu exact care îi era semnificația.

Sfârșit